

בדלתיים סגורות

- 1 לטעמנו, שתי אפשרויות אלו לא יכולות להתקבל על הדעת לאור חוסר סבירות, והן נדחות בפני
- 2 האפשרות האחרת שמעלה המאשימה, ולפיה א' היתה כבר בביתה והיא זו שענתה לשיחה שנכנסה
- 3 לטלפון הקווי בביתה בשעה 19:33. נסביר:
- 4 גם אם נלך לשיטת הנאשם שהיתה זו א' שהתקשרה ממשרד התיירות כדי למשוך הודעה מהתא
- 5 הקולי בטלפון שבביתה (אף שאיננו יודעים מנין שאבו באי כוחו של הנאשם את הנתון ש-א' נהגה
- 6 כענין שבשגרה למשוך הודעות מהתא הקולי שלה), אזי אפשרות זו ממקמת את א' במשרד התיירות
- 7 ולא בבית המלון – דבר ששולל את האפשרות ש-א' היא זו שביצעה את שיחת הטלפון בשעה 19:37
- 8 מחדר 1817 במלון פלאזה ירושלים, לקו הישיר בלשכת שר התיירות, שמספרו 02-6241085
- 9 המכונה "הקו החם" שאליו נהג הנאשם להתקשר.
- 10 נזכיר כי בדרישת התשלום, ת/221 עבור חדר 1817 שהוזמן על שם הנאשם במלון שרתון פלאזה
- 11 בירושלים ביום 17.6.1998, ישנו אכן חיוב עבור שיחת טלפון שיוצאת מחדר 1817 בשעה 19:37
- 12 לטלפון מספר 02-6241085 שהינו מספר טלפון ישיר בלשכת שר התיירות (אחד משני קווים).
- 13
- 14 ת/222 הינו רשימת טלפונים חיוניים במשרד התיירות באותה תקופה, אליו מצורף פלט שיחות
- 15 לדוגמא מרכבו של הנאשם לטלפון מספר 02-6241085.
- 16 בדיקת פלט השיחות לדוגמא מרכבו של הנאשם למספר 02-6241085 מראה כי הנאשם התקשר
- 17 למספר זה, כ-727 פעמים לעומת 86 פעמים למספר הישיר האחר, שבלשכת השר.
- 18 שילוב כל הנתונים שלעיל, יחד עם ראיות הבסיס, עדותה של א', וכפי שמפורט לעיל, מוביל למסקנה
- 19 המתבקשת לפיה, מי שהתקשר מחדר מספר 1817 בשעה 19:37 הינו לא אחר מאשר הנאשם, דבר
- 20 השולל את טענתו כי לא שהה כלל במלון.
- 21
- 22 האפשרות האחרת שהעלו ב"כ הנאשם, לפיה מאן דהוא ממשרד התיירות התקשר לטלפון הקווי
- 23 בביתה של א', ומשלא מצאה השאיר לה הודעה במשיבון, נראית בעינינו בלתי סבירה לאור העובדה
- 24 שכל מי שעבד במשרד התיירות, ידע של-א' יש טלפון נייד שמספרו ידוע לכל, ראה ת/222.
- 25 ראה גם דברי א' כשנשאלה אם יש לה משיבון בטלפון הקווי שבביתה:
- 26 "ש: היה לך בכלל משיבון?
- 27 ת: כן, היה לי. לא זכור לי, תראה, לא זכור לי וגם היה לי פלאפון אז... הייתי זמינה כל הזמן.
- 28 היה לי פלאפון והייתי נגישה ברוב שעות היממה" (ת/126א, עמ' 52).
- 29
- 30 עיון בפלט השיחות הנכנסות לדירתה של א' (ת/220), מלמד כי אותו מאן דהוא ממשרד התיירות
- 31 שהתקשר ל-א' לטלפון הקווי בביתה בשעה 19:33, לא חיפש את א' בטלפון הנייד שלה, לא לפני ולא

בדלתיים סגורות

אחרי השיחה בשעה 19:33 – דבר שיכול להתיישב עם הסבכה שלא היה צורך בכך, שכן השיחה בינו לבין א' התקיימה והמסר שאותו מאן דהוא רצה להעביר ל-א', עבר. יתרה מזו. פרק זמן של 25 שניות הינו פרק זמן החורג מגדר הסביר, לצורך השארת הודעה במשיבון, ואורך הזמן מתיישב דווקא עם קיום שיחה יותר מאשר השארת הודעה שנכנסת למשיבון.

טענה נוספת בפי ההגנה מתייחסת לעובדה ש-א' דיווחה בדף הנוכחות שלה (ת/118), כי באותו יום (17.6.1998), סיימה לעבוד בשעה 20.00, בעוד שעל פי דבריה בבית המשפט היא עזבה את המלון מיד לאחר האונס, בסביבות שעה 18.35, שאז נכנסה לפלאפון הנייד של א' אותה שיחה ממשרד התיירות. נטען כי נתון זה מותיר פער זמנים של כשעה אחת ועשרים וחמש דקות עד לשעה 20:00, ואשר אינו מתיישב עם דיווחה של א' על שעת סיום העבודה.

לא מצאנו בטיעון קושי ממשי משהפער ניתן להסבירו בדברי א' שהעידה כי כענין שבשגרה, היא לא החתימה כרטיס נוכחות והדיווחים שלה על שעות העבודה לא היו ברמת דיוק גבוהה, והיה בהם משום "עיגול פינות" כלפי מעלה, ראה דבריה בהודעתה, שם היא מסבירה את פשר השעה 20:00 באותו יום בכך:

"תראה, זה עד שהגעתי עד שזה... אז אני לא זוכרת אם זה היה בחמש או בשש. ונגיד יצאתי אפילו בשבע, שבע וחצי, כתבתי שמונה.. למעמים מעגלים את הפינות" (ת/126א, עמ' 24).

מכל מקום, 'עיגול פינה' על ידי א' בדיווח שעות העבודה ביום 17.6.1998, אין בו כדי לפגוע במהימנות גרסתה.

עדות אלכס ברוטמן

עדונו של ברוטמן, נציג המלון מחזקת שני נתונים נוספים בעדותה של א'; האחד - שהחדר הינו "חדר רגיל" והשני - מצוי ב"קומה גבוהה". ברוטמן אישר בעדותו כי חדר מספר 1817 מצוי אכן בקומה גבוהה, קומה 18, וכי החדר 1817 במועדים הרלוונטיים היה "חדר רגיל", להבדיל מחדר דה-לוקס או סוויטה.

ועוד בנושא החיזוק:

כעולה מהתיאור שלעיל, המארג הראייתי שנוצר מהצטרפותן של מכלול הראיות שנסקרו, מחזק את עדותה של א' וממקם את הנאשם ביום 17.6.1998 בחדר מספר 1817 במלון פלאזה בירושלים. חיזוק נוסף אנו רואים בחזית המריבה הרחבה שפתח הנאשם בעצם העלאת גרסה השוללת מכל כל שימוש בחדרי מלון בכלל ובירושלים בפרט, ובמיוחד ביום 17.6.1998, וביתר שאת לאור העלאתה של טענת אליבי שנדחתה וכפי שנפרט בהמשך, המתייחסת למועד ולשעות הספציפיות בתאריך האמור.

בדלתיים סגורות

- 1 ב-ע"פ 2949/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 636 (2001), סיכם בית המשפט את ההלכה בעניינה
- 2 של התוספת הראייתית מסוג חיזוק, כך:
- 3 "...הדבר לחיזוק אינו חייב להיות ראייה עצמאית ויכול הוא גם לעלות מן העדות הטעונה חיזוק...
- 4 (השופט דורנר ב-ע"פ 6147/92 מ"י נ' כהן (1) בעמ' 69. וראו גם ע"פ 238/89 אסקפור נ' מ"י (2)
- 5 בעמ' 411: "... יכול שהחיזוק לא ינבע כלל מעדות נוספת אלא מאימותים ומבחנים העולים מתוך
- 6 העדות עצמה..." (החיזוק שונה מן 'הסיוע' אף במובן זה שהדרישה איננה לתוספת 'המסבכת' או
- 7 נוטה לקשור את הנאשם עצמו לביצוע העבירה, אלא לתוספת "מאמתת" בלבד, הדבר לחיזוק אינו
- 8 אלא תוספת משקל לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האמרה,"
- 9 ובהמשך: "... אין ספק כי מקום שבו מדובר בנקודות חיזוק חיצוניות, משקלה רב מזה של נקודת
- 10 חיזוק הנובעת מדברי העד עצמו... בקשר זה יש להדגיש את דבר קיומה של זיקה הדדית בין
- 11 משקל החיזוק הנדרש לבין מידת האמון, שרוחש בית המשפט לאמרה: ככל שבית המשפט
- 12 יתרשם לחיוב ממהימנות האימרה, כך יקטן משקלו של "הדבר לחיזוק" הדרוש לתמיכתה ולהפך
- 13 (ע"פ 209/87 שחאדה נ' מדינת ישראל, בעמ' 596, קדמי בספרו הנ"ל כרך (א) [11] בעמ' 310. (עמ' 646).
- 14
- 15 בנוסף לחיזוק הכללי שקיבלה עדות א' בהתבטאויותיה השונות על ציר הזמן בנוסף, לעדות השיטה
- 16 מפי א.כ., בנוסף לשקרי הנאשם ובנוסף לחיזוקים הספציפיים ביחס לאונס במלון, חשוב להדגיש כי
- 17 ראיות החיזוק שהובאו בעניינו של אירוע האונס במלון מקרינות אמינות ומהימנות על מכלול
- 18 גרסתה של א', ומחזקות אותה חיזוק משמעותי, גם ביחס לשני האירועים האחרים.
- 19 לענין זה ראה הדברים ב-ע"פ 2949/99 הנ"ל: "מקום שמובא בו נאשם לדין בגין כמה עבירות
- 20 והחיזוק המוצע לאימרה נוגע אך לאחת מן העבירות או למקצתן - הדעה המקובלת בפסיקה היא
- 21 כי ניתן לפרוס חיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אמרה כאשר
- 22 קיימת בין העבירות זיקה פנימית, כאשר קיימת ביניהן קירבה עניינית או כאשר העבירות מהוות
- 23 פרשה עובדתית אחת..." (שם, 646).
- 24
- 25 בענייננו, מדובר באותן נפשות פועלות, הנאשם והמתלוננת א', כאשר עבירות האונס מתבצעות על
- 26 רקע אותו מצע עובדתי במהלך עבודתה וכפיפותה לנאשם. בנסיבות המתוארות של ביצוע המעשים
- 27 כאן קיימת גם קיימת זיקה פנימית ורב עניינית בין העבירות/המעשים שנעשו על ידי הנאשם ב-א'
- 28 בלשכה, במלון ובדירה.
- 29 ראה לענין זה גם הדברים בספרו של השופט י' קדמי על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת,
- 30 (2009), ואף שנאמרו לענין הסיוע יפים ונכונים הם מאותו עיקרון של החיזוק: "כאשר מתלוננת
- 31 מעידה על מספר הזדמנויות שבהן הנאשם לקחה לבית אמו וביצע בה מעשים מגונים, והנאשם

בדלתיים סגורות

1 כופר בלקיחתה אי פעם לאותו מקום – די בסיוע לענין זה לגבי הזדמנויות אחת כדי לבסס הרשעה
2 בקשר להזדמנויות כולן" (שם, חלק ראשון, עמ' 334).
3 "מקום שהנאשם הואשם בביצוע מעשי סדום בקטין בשתי הזדמנויות; נמצא סיוע להזדמנויות
4 אחת- ראה בו בית המשפט סיוע מספיק לשתייהן "... סיוע לגבי מקרה עבירה אחת יש לו השלכה
5 על כל אחת מסדרת עבירות דומות שבוצע בקרבת זמן זו לזו..." (שם, עמ' 335 ועמ' 347).
6

7 הנה כי כן, החזוק בענין האונס במלון, משליך גם על האירוע בדירה ועל האירוע בלשכה – ומחזק
8 אף אותם.
9

10 פרק י' - טענות אליבי שבפי הנאשם

11 א. טענת אליבי ביחס לאונס במלון

12 120/ת - "ספר זברי הימים" - האמנם ?
13 120/ת הינו יומן של שנת 1998, שהוצג על ידי ההגנה במהלך השימוע שנערך לנאשם במאי 2007
14 לאחר ש-א' מסרה בהודעתה (ת/119) כי נאנסה על ידי הנאשם בבית מלון פלאזה בירושלים ביום
15 17.6.1998, כחודשיים לאחר אירוע האונס הראשון בלשכה בת"א.
16

17 מטרת הצגת היומן 120/ת, היתה לקעקע את תכונתה של א' ולבסס טענת אליבי לפיה הנאשם לא
18 שהה כלל במלון פלאזה בירושלים ביום 17.6.1998, וזאת לאור סדר היום העמוס המופיע ב- 120/ת
19 ביום זה. לפי הרשום ביומן, שהה הנאשם באותה עת בלשכתו, עסוק בפגישות מתועדות שהתקיימו
20 באותו היום, וכדברי ההגנה: "היומן הוא הראיה היחידה, המסמך היחיד ששופך אור על
21 התרחשות הדברים ביום 17.6.98, כשמדובר במסמך אותנטי שידו של הנאשם לא נגעה ברישומיו.
22 " (חלק שני לסיכומי ההגנה בעניין האישום הראשון, עמ' 26).
23

24 הנאשם אוחז ביומן 120/ת כבקורות המזבח וטוען שהוא מהווה ראיה ניצחת לחפותו. והדבר אך
25 מובן לאור התייחסותו של נציג המדינה ליומן האמור בתשובתו לבג"צ (עמ' 24 לפרוטוקול 01 מתוך
26 1/), ככזה שיש בו כדי לבסס טענת אליבי שבפי הנאשם (סיכומי ההגנה, עמ' 30).
27

28 להלן נתיחס למידת דיוקו של 120/ת ולאפשרות לסמוך על הרישומים שבו:

29 לדברי הנאשם, 120/ת הינו יומן אישי שלו אותו החזיק ברשותו, היה לוקח אותו איתו כשנסע מדי
30 יום לביתו והיה חוזר עמו לעבודה ביום המחרת, מוסר אותו לעדכון, וחוזר חלילה.

בדלתיים סגורות

1 בעדותו התייחס הנאשם למידת דיוק הרישום ביומן ת/120, משלדבריו, יומן זה עודכן מדי יום ביומו,
2 כך שאין כל סיבה שלא לסמוך על הרישום בו כמשקף את המציאות להווייתה. "אקדים תשובה
3 לשאלה שהתעוררה כבר, אני מדי בוקר, הייתי מגיע עם היומן הזה ללשכה, נותן אותו ל-א', ו-א'
4 היתה, ככה עם כל הרל"שיות שלי, ועם כל המזכירות שלי, הן מעדכנות את היומן, רושמות, זה
5 יומן שהיה בשימוש שלי, הוא היה מתעדכן מדי יום, והוא היה זהה לחלוטין, תואם לחלוטין, את
6 היומן שהמזכירה השתמשה בו. היו שני יומנים זהים לחלוטין, אחד בידי המזכירה ואחד בידי
7 השר. שה היומן שהיה בידי השר. ... אני הייתי מקבל בסוף יום, ... את היומן חזרה..." (עמ' 4617
8 לפרוטוקול, שו' 13-1).

9 משנשאלה א' בהודעתה (ת/126) על היומן ת/120, השיבה שאין מדובר ביומן האמיתי של הלשכה כי
10 אם ביומנו האישי של הנאשם, וכי היומן האמיתי והמעודכן נוהל על ידה:
11 "הוא בנוסף ליומן שלי ניהל לו יומן אישי שלו והוא היה מבקש באמת מהמזכירות לשכה לעדכן לו
12 את היומן... הוא היה נותן להן את זה והן היו מתעדכנות ממני... לי היה את היומן שלי. היומן שלי
13 היה האורים והתומים. גם הוא הסתכל כל הזמן ביומן שלי. בגלל שזה (ת/120) לא היה מעודכן כל
14 כך" (ת/126א, עמ' 20).

15
16 משהתבקשה א' להתייחס ספציפית לרישום ב-ת/120 המתייחס ליום 17.6.1998, השיבה:
17 "אני לא יכולה להתייחס לזה כי זה לא היומן שלי... אני לא יכולה לענות לך. על סמך היומן הזה. ...
18 אם אני לא טועה לפני כן בכלל היתה לו פגישת עם מישהו מ... הישיבה של עטרת כוהנים. כך
19 שאתה רואה זה בכלל לא כתוב כאן." (ת/126א, עמ' 27) והוסיפה שהיומן ת/120 לא היה מתעדכן
20 מדי יום כפי שטען הנאשם: "זה האופי של יומן של שר... יש דינאמיות, פתאום יש ישיבת ממשלה
21 דחופה... פתאום ראש הממשלה לא יכול וזה קשור לאלף פגישות אחרות. אתה מבין הכל נורא
22 דינאמי בכל מה שקשור לממשלה... זה לא היומן האמיתי... הוא בכלל לא הסתכל על זה, לא פלא
23 שהוא נתן לך את זה... אני רוצה את היומן שלי.... אני לא רוצה להתייחס לזה." (שם, עמ' 28)
24 וממשיכה "כל מה שקשור ללוי"ז של שרים הוא מאוד דינאמי בגלל כל מיני דברים שקורים
25 בממשלה... אני מתייחסת ליומן הזה. מבחינתי הוא לא יומן" (שם, עמ' 30).

26
27 כך גם בעדותה בבית המשפט אמרה א' "זה לא היומן. זה לא היומן. אני לא יכולה בכלל לדבר על
28 סמך דבר כזה. זה אין לזה שום קשר למציאות שקרתה." (עמ' 2028).

בדלתיים סגורות

- 1 עדכון לאחור
- 2 הנאשם התייחס ליומן ת/120 ולמידת דיוק הרישום כאל "ספר דברי הימים" שלו, שהיה מדויק
- 3 ביותר ואף עודכן לטענתו רטרואקטיבית: "זה ספר דברי הימים.. את הגדרת את זה בתחילת
- 4 השאלה נכון זה ספר דברי הימים שלי הפרטי." (עמ' 5392, שו' 9-21).
- 5 הנאשם מסביר מדוע ת/120 הינו 'ספר דברי הימים' ומדוע הקפיד על דיוקו ועל עדכונו
- 6 הרטרואקטיבי:
- 7 "כל איש ציבור.. זה מה שאני נוהג באופן מיוחד. ... אני יש לי פה במזוודה, עוד שלושים, ארבעים
- 8 יומנים.. אני רוצה לדעת, לפני עשרים שנה, לפני שלושים שנה ביום מסוים. אני אשב פעם לכתוב
- 9 ספר זכרונות, אני ארצה פעם לברר משהו.. אנחנו חושבים בעיקר על זיכרונות, על בירורים, על
- 10 דיונים שהתקיימו, או לא התקיימו... היומן הזה חייב להיות מדויק, לא פחות מהיומן שבידי
- 11 הרל"שית, והם צריכים להיות זהים לחלוטין... אז בוודאי ובוודאי שצריכים לעדכן אותו גם על
- 12 השינויים שהתחוללו ביום שנעדרתי מהמשרד... וכל הדבר הזה, כל הזמן מתעדכן." (עמ' 3-5392).
- 13 ובמלים אחרות, היומן מתעדכן גם 'לאחור', במובן זה שפגישה שלא התקיימה והיתה רשומה צריכה
- 14 להימחק, ופגישה שהתקיימה ולא רשומה צריכה להירשם ביומן.
- 15 לא הצלחנו לעמוד על הגיונו של נוהג 'העדכון לאחור', ומה טעם במחיקתה של פגישה שלא
- 16 התקיימה, ומדוע הדבר צריך להיעשות במחיקה באמצעות מחק, ולא על דרך העברת קו מחיקה על
- 17 הרשום. דברים תמוהים, מה גם שהוכחו כלא נכונים.
- 18 במהלך חקירתו הנגדית התברר עד מהרה, כי טענת ה'עדכון היומי', השוטף, הרטרואקטיבי, אין לה
- 19 על מה שתסמוך, והיא קרסה כמגדל קלפים. לא נרבה במלים בנושא זה ודי אם נפנה למהלך חקירתו
- 20 הנגדית של הנאשם (עמ' 5394 ואילך) בה התייחס לרישום ביומן ת/120 במהלך השבוע שחל בין ה-7
- 21 ל-11 בספטמבר 1998, כשהנאשם שהה בביקור בגרוזיה, ואילו ביומן ת/120 רשומים מקבץ של
- 22 אירועים שמן הסתם לא השתתף בהם, ובהם למשל, ישיבת תקציב ביום 8/9 או מסיבת חתונה
- 23 באותו יום.
- 24
- 25 כשנשאל הנאשם מדוע לא נמחקו מהיומן אותם אירועים שלא השתתף בהם, משהיה בגרוזיה,
- 26 השיב: "אין לנו פה בעיה ואין פה קונפליקט. או עצם העובדה שהייתי בגרוזיה אומרת שלא
- 27 השתתפתי בישיבת התקציב," (עמ' 5396) אלא שבלהט מתן התשובה נשתכחה מן הנאשם מטרת
- 28 'העדכון לאחור' - שעליה הצחיר - לדעת אחרי 20-30 שנה אם אירוע מסוים או ישיבה מסוימת
- 29 התקיימו אם לאו. כנ"ל הדברים אמורים גם לגבי השבוע שחל בין 11.1.1998 ל- 15.1.1998 כשהיה
- 30 בחו"ל, והאירועים והישיבות ביומן לא עודכנו ולא נמחקו בהתאם: "אם הייתי ברומא, והאירועים
- 31 והישיבות האלה לא התקיימו. זה כל כך מובן." (עמ' 5938).

בדלתיים סגורות

הנאשם אף אינו יודע ולא בטוח כיצד התבצע העדכון הלכה למעשה, ראה שאלת אב"ד ותשובת הנאשם (עמ' 5402 שוי 9-3) כשבהמשך השיב לשאלות השופטת שבח, שתשובותיו שהעדכון מתבצע על דרך המחיקה, אף הן בגדר השערה (עמ' 5403 שוי 10-5).

יוער כי אי דיוק הרישום ואי עדכנו זרוע לכל אורכו של היומן ת/120 ואינו מתייחס רק לימים שבהם הנאשם שהה בחו"ל. אין המדובר באי דיוקים קטנים, כי אם בחוסר התאמה בין המציאות לבין מה שרשם ב-ת/120; הנאשם שהבין כי טענתו קורסת מול עיניו, ביקש במהלך חקירתו הנגדית כי בטרם יענה על שאלות ב"כ המאשימה כי יונח בפניו היומן ת/120 כמו גם פלט הכניסות והיציאות שלו מן הארץ ולא בכדי. בהמשך, מתרכז הנאשם ומ"ספר דברי הימים" הוא מוכן 'להתפשר' על יומנו של בן אנוש רגיל שיכול ויש בו אי דיוקים, ומתריס כלפי ב"כ המאשימה: "אין יומן שאין בו אי דיוקים. אין יומן שאין בו טעויות. ... גם היומן האישי שלך אני בטוח, שאם נלך ונחטט על כל פרט וכל דקה.. נמצא שם אי תיאום. גם ביומן שלך, לגבי כל יומן ויומן." (עמ' 5412).

נזכור כי הנאשם היה זה שטען כי היומן ת/120 הוא "ספר דברי הימים" שלו והרישומים שבו משמשים לו אליבי. אלמלא התיימרותו להציג כך לא היינו מתעכבים על יומן זה.

אם נאמר כי לא השתכנענו בדיוק הרישום ביומן ת/120, אמרנו מעט.

לקריסת טענת האליבי על פי ת/120, השלכה ישירה על אמינות תשובותיו של הנאשם באשר למעשיו וסדר יומו בתאריך 17.6.1998, המתבססות על היומן ת/120 הנ"ל (כנ"ל דברים אמורים ככל שהנאשם התיימר להעיד מ"זכרונו" בהתבסס על ת/120 בכל הנוגע ליום 19.4.1998 - האונס בלשכה בתל אביב), כאשר ברור מתוך תשובותיו של הנאשם כי הוא איננו מעיד מ"זיכרון חי" אלא מציטוט הרשום ב-ת/120: "לי כרגע, אני מדבר מתוך יומן שיש לפני, א' היתה עונה לך מתוך יומן שלפניה..." (עמ' 5404 שוי 18). וכן:

"וודאי שהסתמכתי על היומן הזה, זה המקור האסמכתא היחיד שלי, לכל האירועים שהתרחשו... אין לי מקור אחר." (עמ' 5415 שוי 11).

כך גם תשובותיו (עמ' 5431-2, 5433, שוי 22-25, עמ' 5434, עמ' 5436) מלמדות על כך כי מה שלא רשום במפורש ב-ת/120, הוא אינו זוכר, קרי: אין מדובר בזיכרון אותנטי, אלא רק באמירה שהוא 'זוכר' את הדברים לפי שהם רשומים ב-ת/120 ולא יותר מכך.

לאחר שהנאשם הבין כי לא ניתן לקבוע כי הרישום ב-ת/120, משקף את המציאות כהווייתה, דבר המשמיט את ביסוס טענת האליבי, על ת/120, זימן הנאשם את עד ההגנה, מר חזי צאיג (להלן:

בדלתיים סגורות

- 1 צאיג) כמעין עדות גיבוי, לאיחוי אותם קרעים שנוצרו בגרסת ההגנה ככל שהיא מתבססת על ת/120
- 2 בהתייחס ליום 17.6.1998.
- 3 אלא שעדותו של צאיג שנשמעה אף היא על הרשום ביומנו שלו משנת 1998 (נ/53) ושאמורה היתה
- 4 לסייע לנאשם לאחות את הקרעים שבגרסתו, רק הרחיבה אותם, משהתברר כי לא זו בלבד שגם
- 5 הרישומים ביומנו של צאיג אינם מדויקים, אלא שהם אף עומדים **בסתירה** לרישום ביומן ת/120,
- 6 ככל שהדבר נוגע לפעילותם ועבודתם המשותפת של הנאשם וצאיג במועדים שונים.
- 7
- 8 אי ההתאמות לעיל בין ת/120 לבין נ/53 פורטו בנספח 2 לסיכומי המאשימה, ומשאין הן שנויות
- 9 במחלוקת, לא נחזור עליהן.
- 10
- 11 על ראיות מן הסוג האמור, יומנים שנרשמו על ידי הנאשם ו/או ע"י עדים מטעמו, אמר בית המשפט
- 12 העליון ב-ע"פ 9399/09 **ארלקי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 10.8.2010) (להלן: "עניין ארלקי")
- 13 הדברים הבאים:
- 14 "יש לנקוט זהירות קודם שניתן משקל עצמאי לראייה שמקורה ברישומי הנאשם עצמו, והיא
- 15 מובאת על ידו. אמנם, לראיה זו עשויה להיות משמעות במימד הזמן. אם, למשל, מבקש הנאשם
- 16 להראות את רמת ידיעותיו במועד מסוים, וזו משתקפת ברישומים אשר ביצע באותו מועד. ואולם,
- 17 במקרים רבים אחרים לא תהיה ראיה זו אלא ביטוי לגרסתו של הנאשם שאותה מוסר הוא גם בעל
- 18 פה. ולא יהיה בה כדי להוסיף דבר לגרסה זו. טול מקרה שבו מבקש נאשם לבסס טענת אליבי על
- 19 פרי רישומים פרי עטו המציינים כי שהה במקום ובמועד הנטענים. ברי כי הנאשם יכול להתאים
- 20 רישומים אלה לגרסתו, ממש כשם שיכול הוא למסור דברים בעל פה שאינם תואמים את
- 21 ההתרחשויות בפועל." (פיסקה 37).
- 22
- 23 משכשלה, כאמור, ההסתמכות על יומן ת/120 הפנה הנאשם כמוצא שלל רב ליומנו של צאיג (נ/53)
- 24 ולרישום בו לפיו נתקיימה בלשכת הנאשם ביום 17.6.1998 בשעה 18.30 פגישה עם צאיג ועם
- 25 מינגלגרין. רישום זה, כך נטען מוכיח את חפותו של הנאשם. האמנם?
- 26
- 27 קרבתו המרובה של מר צאיג לנאשם, להיטותו ופעילותו היתר שגילה עד זה בסיוע לנאשם, במיוחד
- 28 שליחתו של איש מחשבים מטעמו כדי לנבור במערכת הממוחשבת של מר מינגלגרין דוד (להלן:
- 29 מינגלגרין), מי שהיה כפוף לצאיג במשרתו בתקופה הרלוונטית בשנת 1998, על מנת לנסות לשחזר
- 30 רישומים ביומנו של מינגלגרין מלפני יותר מ-10 שנים, כדי שאלו יתמכו ברישום ביומנו נ/53, והכל
- 31 כדי לסייע לנאשם, מטילות צל כבד של מגמתיות על עדותו של צאיג. אנו יותר מאשר מסופקים

בדלתיים סגורות

1 באשר למידת דיוקה ואמיתותה של העדות, ככל שהיא נוגעת לקיומה של פגישה בלשכתו של
2 הנאשם, עם צאיג ומינגלגרין ביום 17.6.1998 בשעה 18.30. נסביר.

3 עדותו של מר צאיג לפיה נפגש עם הנאשם בלשכתו ביום 17.6.98 בשעה 18:30 – פגישה בה נכח גם
4 דוד מינגלגרין – אינה מבוססת על זכרונו של העד כי אם על העיון ביומנו נ/53, שבדומה ליומנו של
5 הנאשם נטען כי התעדכן רטרואקטיבית, כשלנו לא ברורה סיבת העדכון בצורה האמורה ויותר מכך,
6 ספק אם נעשה עדכון רטרואקטיבי כזה הלכה למעשה.

7 וכך העיד צאיג בנושא הישיבה מיום 17.6.1998 "...ובשאיני לוקח את היומן ואני פותח את היומן
8 ואני רואה שהישיבה הזו מתקיימת, ואני רואה שאני מזמין את דיויד (מינגלגרין) לפני הישיבה..
9 ואני מזמין אותו בשביל לשבת לישיבת הכנה, ואני אומר לך שכנראה במקרה הזה, אני לא טועה...
10 היתה ישיבה. אני לא הייתי מביא את דיויד אלי אחרת." (עמ' 7001) צאיג מעיד מתוך היומן ולא
11 מזיכרון כלשהו, כאשר סיפת תשובתו מלמדת כי העדות ניתנת מתוך היסק שבהיגיון ולא מתוך
12 זיכרון.

13
14 צאיג העיד כי דבריו בענין הישיבה ביום 17.6.1998 בשעה 18.30 שהתקיימה עם הנאשם בלשכתו
15 נסמכים על הרישום ביומן נ/53, לפיו רשומה לו פגישת חכנה עם מינגלגרין לקראת הפגישה עם
16 הנאשם, אלא שמעדותו של מינגלגרין עולה שאין כל רבותא בזימונו אל צאיג, שכן הדבר כרוך בשגרת
17 עבודתם המשותפת שלו ושל וצאיג. הם עובדים באותו בנין משרדים, בחדרים סמוכים זה לזה, כך
18 שפגישות משותפות ביניהם היו ענין שבשגרה ולא בבחינת חריג – דבר המעמיד בסימן שאלה את
19 גרסתו של צאיג לפיה מדובר באירוע חריג כלשהו המצדיק היזכרות בו במרחק של קרוב ל-11 שנים.
20 עצם קיום הרישום ביומנו של מר צאיג, נ/53, שלפיו התקיימה הישיבה הנטענת בשעה 18.30, ביום
21 17.6.1998 בלשכתו של הנאשם בירושלים, גם אם רישום דומה קיים ביומנו של מינגלגרין לא מלמד
22 דבר על עובדת התקיימותה של ישיבה זו הלכה למעשה עם הנאשם. במיוחד, כשישיבה שכזו לא
23 רשומה כלל ביומן הנאשם, ת/120. מי לידינו יתקע שדווקא ישיבה זו כן התקיימה ובניגוד לאירועים
24 וישיבות אחרות, שהיו רשומות ביומנו של מר צאיג ולא התקיימו?

25
26 העובדה שהנאשם לא זכר את עצם קיום הפגישה עם צאיג משום שזו לא רשומה ביומן ת/120,
27 מלמדת יותר מכל על כך, שהנאשם בעצם לא זוכר דבר ממה שאינו רשום, וכל 'זכרונו' אינו אלא
28 תעתיק של מה שרשום ב-ת/120. אמירתו שהוא 'זוכר' את הדברים הינה אמירה יומרנית שתלושה
29 ממצאות החיים ומהווה אי אמירת אמת.

30
31 **בנפול כוחו הראיתי של היומן ת/120 נופל גם הזיכרון המושתת עליו.**
32

בדלתיים סגורות

1 נודה כי לא ירדנו לסוף דעתם של ב"כ הנאשם שטענו (עמ' 27 לסיכומיהם פסקה 106), כי היעדר
2 רישום ב-ת/120 באשר לפגישה עם צאיג בשעה 18.30, מלמד דווקא על כך כי פגישה זו אכן
3 התקיימה, כפי שהעיד על כך מר צאיג !! לטעמנו, כל שניתן ללמוד מהיעדר רישום הפגישה ביומן
4 ת/120 ביום 17.6.1998 באותה שעה בין צאיג, מינגלגרין והנאשם, הוא שהפגישה לא התקיימה כלל
5 ולא היתה אמורה להתקיים ! יתרה מכך, טענת ב"כ הנאשם אינה מתיישבת עם דברי הנאשם כי
6 ת/120 הינו יומן שעודכן מדי יום ביומו, בבחינת "ספר דברי הימים". אם כן, הכיצד זה פגישה כה
7 חשובה אינה מופיעה ביומן ת/120 ? וכיצד ניתן ללמוד מהיעדר הרישום על עצם קיום הפגישה!!
8 ומדוע אם כן, הנאשם לא העיד עליה מוזיכרוננו כשעמד על דוכן העדים וטען לזיכרון מופלג?

9
10 כידוע, טענת אליבי הינה טענת הגנה שחובת הוכחתה היא על ההגנה, ואין די לצורך הוכחתה בהטלת
11 ספק בראיות התביעה: "טענת אליבי הינה טענת הגנה מיוחדת - אין היא מסתפקת בהצבת ספק
12 לצד עדותם של העדים המזהים את הנאשם כמי שעשה את המעשה המיוחס לו בכתב האישום,
13 אלא, היא מזמינה את בית המשפט לקבוע ממצא פוזיטיבי, השולל לחלוטין את האפשרות
14 שהנאשם הוא אותו אדם... בשל אופיה האמור, ניתן לטענת האליבי מעמד מיוחד: מן ההיבט
15 הדיוני הנאשם נדרש להציג בפני הדיון ולאפשר לתביעה לבחון מחדש את הגשת כתב האישום,
16 ואילו מן ההיבט הראייתי - אין הנאשם יכול להסתפק בעדותו והוא חייב להביא ראיות התומכות
17 בטענתו ומקימות בסיס לדחיה מוחלטת של הראיות הטוענות לנוכחותו של הנאשם בזירת
18 העבירה. לא עומד הנאשם בחובה הראייתית האמורה, יורדת טענתו מ'גדולתה' כטענת אליבי
19 והופכת לטענה 'רגילה' כנגד אמינותם של העדים המזהים את הנאשם." (ע"פ 6289/94 צורי
20 דזנשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2), עמ' 169,157 (1998)).

21
22 לסיכום, טענת האליבי לגבי יום 17.6.1998, ככל שהיא מבוססת על ת/120 ואו על עדותם של מר
23 חזי צאיג, מינגלגרין והנאשם, נדחת על ידינו.
24

ב. טענת אליבי – ביחס לאונס בלשכה בתל אביב

25
26 המאשימה מייחסת לנאשם את ביצוע האונס בלשכה בת"א "בחודש אפריל 1998, במועד בלתי ידוע
27 במדויק למאשימה בשעות הערב..." (סעיף 11 לאישום הראשון). זוהי רמת הדיוק המירבית בה
28 נקטה המאשימה בכתב האישום, בהתבססה על גרסת א' במהלך חקירותיה במשטרה באשר למועד
29 התרחשותו של מעשה אונס זה, והדברים מובנים לאור אי זכירתה של א' את מועד האונס המדויק
30 ואי התחייבותה על מועד מסוים.
31
32

בדלתיים סגורות

- 1 לחלן תובא השתלשלות גרסתה של א' ככל שהיא נוגעת למועד ביצוע האונס:
- 2 בהודעתה מיום 17.9.06: "זה היה ממש בהתחלה, בתקופת החיזור הכי אינטנסיבית שלו, זו ממש
- 3 היתה אחת הסיטואציות המשמעותיות, ממש בהתחלה, אחרי חודש בערך אולי קצת יותר, אני לא
- 4 ממש זוכרת." (ת/ 106, עמ' 4 שו' 97). א' גם זכרה שהאונס התרחש לאחר אירוע המוני כלשהו
- 5 בפארק באזור ת"א.
- 6
- 7 נשוב ונזכיר את העובדה ש-א' מעידה על אירועים טראומטיים נחשפים על ידה לראשונה במרחק של
- 8 שנים מאז מועד התרחשותם – 8 שנים עד לחקירתה הראשונה ו-11 שנה עד לעדותה על כך בבית
- 9 המשפט. עיקר "זיכרונה החי" של א' ממוקד באירוע האונס עצמו, ופחות בדברים השוליים
- 10 מבחינתה.
- 11 להלן תמצית הדברים וכפי שאלו עלו ממהלך חקירתה בהודעתה מיום 14.6.07 (ת/126א) בהתייחס
- 12 לביצוע האונס;
- 13 א' לא זכרה את המועד המדויק שבו התבצע האונס.
- 14 א' לא זכרה כיצד הגיעה לאירוע בפארק שלאחריו התבצע האונס.
- 15 א' לא זכרה כיצד הגיעה מהפארק ללשכה בתל אביב, ומהלכה לביתה בירושלים.
- 16 א' לא זכרה באיזה פארק התקיים האירוע.
- 17 א' לא זכרה האם רה"מ, נשיא המדינה ופוליטיקאים השתתפו באירוע בפארק.
- 18 א' זכרה שהנאשם ביקש ממנה להצטרף אליו כדי לקחת אישור מסמך/דבר שנשכח בלשכה בת"א.
- 19 א' זכרה שהגיעה יחד עמו ללשכה.
- 20 א' זכרה, מעצם החריגות שבדבר, שהנאשם הוא זה שפתח את דלת הלשכה באמצעות מפתחות שהיו
- 21 ברשותו.
- 22 א' חושבת שמעשה האונס בלשכה התרחש לאחר אירוע בפארק שקשור לפרסים: "היה איזה אירוע
- 23 שקשור לפרסים... אני חושבת אבל אל תתפוס אותי במילה שזה היה האירוע הזה אני חושבת
- 24 שזה היה אחרי..." (ת/126א, עמ' 3).
- 25 א' חושבת שאירוע האונס בתל אביב לא התרחש ביום העבודה הקבוע בתל אביב, שהינו יום חמישי
- 26 בשבוע, כלומר א' זוכרת שאונס זה לא יכול היה להתרחש ביום חמישי.
- 27 "אני חושבת שזה לא היה ביום שהיינו בתל אביב... זה היתה שבאתי אני חושבת מירושלים, אבל
- 28 אני לא בטוחה, הכל מתערבב לי." (ת/126א, עמ' 5).
- 29
- 30 תהליך ההיזכרות/החשיבה
- 31 א' אינה זוכרת הרבה מאירוע האונס בלשכה כפי שפורט לעיל, והיא מנסה לחשיב לשאלות על דרך
- 32 של ניחוש, אלימינציה והסקת מסקנות שבהגיון.

בדלתיים סגורות

1 ראה לדוגמא תשובתה לשאלה כיצד הגיעה ללשכה, כיצד נסעה מהלשכה לביתה בירושלים וכיצד
2 הגיעה לפארק ואיך חזרה לביתה בירושלים: "אני חושבת שאיזה נהג אחד הביא אותי.. אני לא
3 זוכרת. אני לא זוכרת אם נגיד אותו פעם שהוא הביא אותי זה אותה סיטואציה שזה קרה.. אני
4 מקשרת את הדברים בגלל שעבר כל כך הרבה זמן... אני חושבת שכן הייתי עם האוטו שלי כי איך
5 חזרתי?..." (ת/126, עמ' 4).

6
7 כך גם לשאלה אם הנאשם הוריד את מכנסיה ותחתונה עד הסוף, השיבה בשלילה. ושוב לא מתוך
8 זיכרון, כי אם על בסיס העובדה שלא זכרה כי הצטרכה לחפש אותם על הרצפה, לאחר האונס: "הוא
9 לא הוריד אותם לגמרי... אני זוכרת את זה, כי אני זוכרת שאחר כך לא חיפשתי אותם בצד, כאילו
10 לפי הזכרון הזה, אני זוכרת שהוא לא הוריד אותם לגמרי... כי אני לא זוכרת שחיפשתי אותם אחר
11 כך בצד. אני זוכרת שלפי זה אני מניחה שזה לא היה בצד". (עמ' 1988).

12
13 לא קשה לזהות את תהליך החשיבה שמוביל את א' בתשובותיה לעניין מועד האירוע, ולאור אופי
14 הדיאלוג המתנהל בינה לבין החוקר, יש להסיק כי אין מדובר בתהליך של היזכרות אלא בתהליך של
15 חשיבה והסקת מסקנות.

16
17 א' מבקשת מהחוקר שיספק לה 'עוגנים' לזיכרון, שמא בעזרתם תוכל לדייק יותר בתשובותיה באשר
18 למועד בו התרחש האירוע. היא שואלת אותו אם יוכל להעמיד לעיונה את היומן שהיא רשמה
19 במהלך עבודתה (להבדיל מהיומן ת/120, שעליו אמרה שאינה יומן הלשכה ושאינו מעודכן). כך
20 בהודעתה: "...היו כמה אירועים.. בגלל שעבר הרבה זמן ואתה מכיר אותי שאני אוהבת לדייק, אני
21 חושבת שוב אם באמת היה לי שוב תאריכון או איזהשהם תאריכים היה איזה אירוע שקשור
22 לפרסים.. אני חושבת אבל אל תתפוס אותי במלה שזה היה האירוע הזה אני חושבת שזה היה
23 אחרי אז שוב אם היה לי משהו יותר מתועד אז הייתי יכולה". (ת/126, עמ' 3).

24
25 מעיון בדוחות הנוכחות שלה (ת/118), א' אינה בטוחה בדברים שהיא אומרת באשר למועד
26 התרחשות האירוע, אבל היא חושבת שאכן התרחש אחרי אירוע הפרסים או אירוע אחר:
27 "א': אני גם לא.. אני לא אני גם לא יכולה לשייך את האירוע.. שזה האירוע הספציפי שהיה

28 באותו יום - אתה מבין,

29 רונן: רגע, אבל אמרת גני התערוכה בהתחלה

30 ת: אז זהו אבל היו כמה אירועים בגני התערוכה. אני חושבת אני כמעט משוכנעת שזה היה
31 האירוע הזה.

32 רונן: את כמעט משוכנעת שהאירוע הזה היה אחרי גני התערוכה?

בדלתיים סגורות

- 1 ת: כן כן. לא, אני מנסה לחשוב איזה אירוע בגני התערוכה אני חושבת שזה היה האירוע של
2 הפרסים.. אני כמעט משוכנעת" (ת/126א', עמ' 12).
- 3
- 4 בשלב זה מונח בפני א' היומן ת/120 ואף שהיא מסתייגת ממידת דיוק הרשום שבו, היא מדפדפת
5 ומפנה את החוקר רונן לאירוע מיום 19.4.1998 בו התקיים אירוע יהדות פרס.
- 6 "ת: תראה אני רואה פה משהו? ... אני לא יודעת, אבל זה יכול להיות, אל תתיחס לזה תחפש
7 את היומן שלי ונהיה יותר חכמים. אתה רואה אני רואה פה חגיגות של יהודי איראן פארק
8 לאומי רמת גן. זה גני התערוכה?
9 רונן: פארק לאומי ר'ג לא זה באזור...
10 א': לא משנה זה יכול להיות אותו דבר. שוב, אל תתפוס אותי... זה לא שקר. כי אני ירושלמית
11 ויכול להיות שאני מתבלבלת. אני דואגת כל כך. אז אני.. כי אני לא זוכרת אז זה גני
12 התערוכה, רונן: זה ב- 19 לאפריל 1998 ?
13 א': כן אני חושבת שוב בזכרון אני..
14 רונן: בגלל שאת אומרת שיש פה אירוע של יהדות איראן.
15 א': כן. וזה פארק לאומי רמת גן. אז יכול להיות. בהחלט יכול להיות שאני מתבלבלת בין גני
16 התערוכה ופארק לאומי רמת גן. גם גם באותו אזור לא? כאילו זה... (ת/126א', עמ' 18).
- 17
- 18 או אז בודק החוקר בגיליונות הנוכחות של א' (ת/118), באיזה יום בשבוע חל תאריך 19.4.98,
19 ומתברר שאין המדובר ביום חמישי אלא יום ראשון בשבוע. א' אומרת: "אני אמרתי לך שאני
20 חושבת שזה ביום שלא היה בתל אביב אתה זוכר", (שם, עמ' 19) א' וחוקר רונן רואים כי ביום
21 19.4.1998 א' מדווחת על נסיעה מירושלים לתל אביב, ועל כך א' מגיבה: "נו אז אתה רואה שאני
22 נסעתי? כן נכון אם (צריך להיות: עם) האוטו שלי.. נכון נו אתה רואה, אז יכול להיות...". (שם, עמ'
23 19).
- 24 או אז נמסר ל-א' נתון נוסף, המחזק את מסקנתה ומשלים את ה"פאזל", כאשר רונן אומר לה
25 שנמצאה הזמנה אחת במהלך שנת 1998 למלון פלאזה, ירושלים והיא ביום 17.6.1998, שם התבצע
26 לדבריה האונס השני, כ"חודשיים לערך" לאחר האונס בלשכה בתל אביב. א' משיבה:
27 "תראה איך זה מסתדר בדיוק כמו שאני אמרתי. שבערך זה חודשיים אחרי. אני שמחה שגם אם
28 אני לא זוכרת אבל אני לא מתרחקת מה...". (שם, עמ' 21) - דבר המחזק את הנחתה כי האונס
29 הראשון אכן התרחש בחודש אפריל 1998, חודשיים לפני האירוע במלון.
30

בדלתיים סגורות

1 כעולה מהתיאור שלעיל, א' "קושרת" את התרחשות מעשה האונס בלשכה בת"א, ב"אירוע
2 הפרסים" שהתקיים בפארק כלשהו, היא אינה זוכרת את המועד המדויק, כאשר בסופו של המהלך
3 המתואר לעיל, היא יוצאת מתוך הנחה שזהו אכן המועד, אם כי גם בכך אין היא בטוחה.

4
5 בעדותה אמרה א' ש"זה לא היה מימי השגרה, אני פשוט זוכרת את זה, לפי זה שבאותו יום לא
6 הייתי, לא עבדתי במשרד בתל אביב, אלא עבדתי במשרד בירושלים... לפי זה אני זוכרת שזה לא
7 היה משהו, שזה לא היה בשיגרה, זה לא היה יום חמישי... כי היה איזה אירוע בערב, אני לא
8 זוכרת אם זה גני התערוכה או פארק אחר, משהו בטבע כזה, אירוע של העדה הפרסית... אני כמעט
9 משוכנעת. אני חושבת שאני לא טועה. באזור תל אביב. זה היה באזור תל אביב ואם אני לא טועה,
10 זה היה בגני התערוכה או פארק אחר" (עמ' 1978).

11
12 משחזרת ב"כ המאשימה ושואלת את א' לגבי מהותו של האירוע שלאחריו נאנסה, היא משיבה:
13 "ש: עד כמה את יודעת לומר לנו, שזה היה האירוע של הקהילה הפרסית?
14 ת: אני כמעט משוכנעת שזה היה האירוע הזה, אני שוב אומרת, אני מסתמכת על הזיכרון
15 שלי, אין לי שום מסמך מולי. אני כמעט בטוחה שזה היה האירוע הזה." (עמ' 1999).

16
17 ואכן בחקירתה הנגדית לעו"ד פלדמן ניתן להתחקות אחר התהליכים המחשבתיים שפורטו לעיל
18 באריכות, שחביאו את א' למסקנה הלא וודאית, שהאונס בלשכה בתל אביב התרחש אחרי אירוע
19 הפרסים.

20 "הראו לך יומן, הראו לך פארק לאומי, הראו לך אירוע של הפרסים, זה אומר לך שזה באמת היה
21 ב- 19 לאפריל? כך שנבין ממך. האם אחרי שהראו לך בחקירה, שב-19 לאפריל, היה אירוע
22 מימונה של הפרסים, זה מיד למחרת שמיני של פסח, האם זה מזכיר לך.

23 ת: אם אני לא טועה, כשאני דיברתי על זה בפעם הראשונה על ציר הזמן, אז אני אמרתי בערך
24 מתי זה היה. אני לא אמרתי תאריך או משהו כזה... הצמדתי את זה לאיזה אירוע שהיה
25 בגני התערוכה, באיזה מקום פתוח, וזה היה אירוע של העדה הפרסית." (עמ' 2769).

26 וכן: "אמרתי שאני זוכרת שעל הבמה היו חלק מראשי העדה הפרסית, ... על יסוד הזיכרון
27 שלי, אני את זה זוכרת בבהירות, שזה היה אירוע של העדה הפרסית." (עמ' 2810).

28
29 הצגת היומן ת/120 ומציאתו של הרישום בענין אירוע יהודי איראן, "אירוע הפרסים" שחל ביום
30 19.4.1998 שאינו יום חמישי, הצגת דפי הנוכחות ת/118 המעידים על נסיעה מירושלים לתל אביב
31 ביום 19.4.1998, יחד עם הפרש הזמנים 'כחודשיים' בין אירוע האונס הראשון בלשכה בתל אביב,
32 לבין האונס בבית המלון פלאזה בירושלים, כל אלו, בהצטברותם מביאים את א' בסופו של תהליך

בדלתיים סגורות

- 1 'לקשור' בין יום 19.4.1998 – יום "אירוע הפרסים" לבין מעשה האונס בלשכה בת"א – 'לקשור'
- 2 להבדיל מנקיבה במועד מדויק.
- 3 הגם שמדובר בחסקת מסקנה – הרי שכלל שהדבר מתייחס רק לניסיון לדייק בתאריך הספציפי בו
- 4 התרחש האירוע, להבדיל מעצם התרחשות האירוע, אין בכך כל פסול.
- 5 דברים אלו הולמים אפוא הדברים שנאמרו ב-ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 236
- 6 (2002):
- 7 "אכן, עדות המתלוננת אינה מושלמת אך אין פירוש הדבר שהיא אינה שלמה, וככל שנתרו בה
- 8 ליקויים ופגמים מתגמדים הם נוכח גרעין האמת המוצק שבגרסתה. יוער, כי החיפוש אחר הגרסה
- 9 העובדתית המושלמת, בייחוד כשמדובר בעבירות מין, הוא חיפוש עקר, ולו בשל העובדה שנדבך
- 10 מרכזי במשפטים מסוג זה הוא עדויותיהם של בני אנוש, שמטבעם אינם מושלמים ואינם ניחנים
- 11 בזיכרון מושלם. לכן יש להוסיף את העובדה שבענייננו מדובר במסכת ארוכה, מתישה ומרובת
- 12 פרטים של הודעות ועדויות, כאשר עדותה של המתלוננת בבית המשפט ניתנה זמן ממושך למדי
- 13 לאחר המקרה."
- 14
- 15 כפי שעולה מחסקירה שלעיל, לא ניתן לקבוע בוודאות, על פי עדותה של א', כי האונס בלשכה בתל
- 16 אביב התבצע אכן ביום 19.4.1998, לאחר "אירוע הפרסים" בפארק הלאומי ברמת גן, וייתכן כי
- 17 התרחש ביום אחר בחודש זה, אם כי ההסתברות לתאריך זה הינה גבוהה ביותר.
- 18
- 19 כעולה מניתוח עדותה של א', יתכן ש-א' טעתה בקישור שעשתה בין האירוע הרשום ב-ת/120 ביום
- 20 19.4.1998 כאירוע הפרסים אחריו התרחש אירוע האונס, משיתכן כי מעשה האונס התבצע בתום
- 21 אירוע "אחר", בין של הפרסים ובין שלא ושהתקיים בחיק הטבע ב"פארק כלשהו", ויתכן בהחלט
- 22 שהקישור שעשתה א' הינו נכון, ואכן עסקינן ביום 19.4.1998.
- 23 אך כפי שנראה להלן, הנאשם דווקא מאמץ אל חיקו רק את התאריך 19.4.1998 וממקד לגביו את כל
- 24 הגנתו.
- 25
- 26 **19.4.1998 - הוא היום מבחינת הנאשם**
- 27 להבדיל מהמאשימה שנמנעה מלנקוב ביום מסוים בו התבצע האונס בלשכה, והסתפקה בציון
- 28 החודש בלבד, החליט הנאשם, ולא בכדי, להתמקד דווקא ביום 19.4.1998, ובו בלבד. ברוח זו
- 29 חובילה ההגנה במהלך חקירתו הראשית את הנאשם להתמקד במועד אחד ויחיד והוא 19.4.1998,
- 30 זאת חרף הערת אב"ד במהלך הדיון כי א' נמנעה מלנקוב במועד מדויק:

בדלתיים סגורות

- 1 "עו"ד אמיר: טוב אז נעבור לאירוע של הלשכה בתל אביב. טוב. אז נעבור לאירוע של הלשכה
- 2 בת"א. א' מספרת שנסעתם, אני אחזור להתחלה.. היא מספרת שהגעתם לבית
- 3 הטקסטיל ביום 18.4.1998,
- 4 כב' השו' קרא: היא לא אמרה תאריך,
- 5 עו"ד אמיר: כן, כן... הזה, אנחנו נגיע לפירוט,
- 6 הנאשם: 19/4
- 7 עו"ד אמיר: ה- 19/4 סליחה. ה- 19.4.1998 והיא מתארת אירוע מיני שהתרחש שם...
- 8 הנאשם: אני אבל רוצה לומר לך.. זה יום המימונה... (עמ' 2-4561 לפרוטוקול).
- 9
- 10 התמקדות הנאשם ביום 19.4.98, חרף הערת בית המשפט, מובנת, כפי שנפרט בהמשך, על רקע
- 11 הימצאותו של ת/130 בידיו של הנאשם.
- 12 ת/130 הינו אישור שב"כ הנשא תאריך 20.7.2007 המאשר את נוכחות הנאשם באירוע יהודי איראן
- 13 שהתקיים בפארק הלאומי ביום 19.4.1998, במהלכו אובטח הנאשם בין השעה 15:30 עד לעזיבתו
- 14 בשעה 17:00.
- 15 סביב ל-ת/130, ובמיוחד לאמור בו באשר לשעת סיום האירוע טווה הנאשם "מעין טענת אליבי"
- 16 מבלי שטענה זו נטענה על ידו באופן מפורש, לא במשטרה ולא עם תחילת המשפט. נסביר.
- 17 הנאשם נחקר לראשונה על מעשה האונס בלשכה ביום 15.11.2006 (הודעה ת/11), שאז לא נקבו
- 18 בפניו החוקרים במועד ספציפי שבו התרחש האונס בלשכה בת"א:
- 19 "משה: היא משקרת. אתם מוכנים להגיד לי מתי זה קרה? היא אמרה לכם מתי זה היה? ...
- 20 יואב: אין תאריך,
- 21 משה: אין תאריך,
- 22 יואב: אם היה הייתי אומר.
- 23 משה: אין תאריך. אז ראשית תואילי לרשום שאין תאריך... לפי שאלתי" (ת/11, עמ' 5).
- 24
- 25 בהודעתה הראשונה ת/103 מיום 17.8.2006 מספרת א' כי אירוע האונס בלשכה בתל אביב התרחש
- 26 לאחר אירוע בפארק גדול באזור תל אביב. כך גם בהודעתה השלישית ת/108 מיום 3.10.2006,
- 27 מספרת א' כי אירוע האונס בלשכה בתל אביב התרחש לאחר אירוע בגני התערוכה בתל אביב,
- 28 ונוקבת ביום זה כיום האירוע.
- 29 רק בהודעתה מיום 14.6.2007 (ת/126), עושה א' את הקישור בין אירוע הפרסים שהתקיים על פי
- 30 הרשום ביומן ת/120 ביום 19.4.1998, לבין האונס בלשכה בתל אביב.
- 31 ביום 27.11.08 נחקר הנאשם (ת/17) ואינו מזכיר ולו ברמז כי הוא יודע כי מדובר ביום 19.4.98, אף
- 32 לא את קיומו של אליבי כלשהו למועד ה- 19.4.98. החוקרים אף לא מציינים בפניו תאריך זה.

בדלתיים סגורות

חרף העובדה שלא נמסר לנאשם במהלך חקירותיו כל תאריך למעשה האונס בלשכה, מעלה הנאשם מיוזמתו, לראשונה, במהלכו של עימות שנערך בינו לבין א', ביום 19.12.2008, (ת/19) טענה שיכולה להשתמע ממנה טענת אליבי ליום 19.4.1998, וזאת כדלקמן:

"משה: לא היה לה מה לעשות, זה היה... אין תאריך. התאריך שאתם נתתם לי היא שינתה גרסה פעם אמרה פה ופעם אמרה שם. זה היה יום בחירה, יום שלא עובדים בו. היא גרה בירושלים אין לה מה לעשות בתל אביב, היא בעצמה אומרת זה לא היה יום חמישי. זה היה יום שאני הייתי מוקף עשרות אלפי אנשים לפי המועד שאתם נתת, שאלתם אותי, (נזכיר כי הנאשם מעולם לא נשאל על מועד ספציפי ומעולם לא הוצג בפניו תאריך) עשרות אלפי אנשים, אני מוקף עוזרים... מוקף מאבטחים. אני בא לשם עם המשפחה שלי זה אירוע, זה לא [REDACTED] שהיה לה מה לעשות.. אין לה מה לעשות באירוע הזה אז זה אירוע של הפרסים כפי שפתחתם לה את היומן שתבחר את התאריך. היא שינתה בגלל זה שנתתם לה לפתוח את היומן. דפדפה ב... ביומן שמה אצבע מצאה תאריך אחר ואמרה שאולי זה זה, אולי זה זה. קודם דיברה, בחקירות הקודמות שלה דיברה על תאריך.. על מועד אחר ותאריך אחר ואירוע אחר... לא היה שום אירוע של המשרד שהייתי צריך אותה. זה היה אירוע של הפרסים, עשרות אלפי פרסים, מאבטחים עוזרים, יועצים, נהג צמוד. אני מוקף קהל של אוהדים.. אני צריך להחזיר את אימא שלי לקרית מלאכי כי הבאתי אותה... אני מחזיר אותה הביתה, אין לי מפתח של המשרד." (ת/19, עמ' 8).

ניתן להיווכח שבמהלך העימות הנ"ל מאמץ הנאשם מיוזמתו את אירוע הפרסים מיום 19.4.1998 ככזה המשקף את היום בו מיוחס לו מעשה האונס בלשכה בתל אביב. מדברי הנאשם במהלך העימות (ת/19) ניתן להבין כי הנאשם מסיק מעיון בהודעותיה של א', שנמסרו לו בטרם השימוע שהתקיים במאי 2007, כי האונס המיוחס לו בלשכה בתל אביב התרחש לאחר אירוע בפארק כלשהו באזור תל אביב. עיון ביומנו ת/120 מוביל את הנאשם למסקנה כי מדובר באירוע יהדות איראן שהתקיים ביום 19.4.1998 בפארק הלאומי ברמת גן. על סמך האמור, ניתן להבין את פנייתו של הנאשם לשלישו הצבאי מר חפץ, כדי לקבל את אישור השב"כ ת/130 העוסק באותו מועד – ה- 19.4.1998.

בקשתו של הנאשם לבדוק התאריך הספציפי, 19.4.1998, יכולה להתיישב עם הסקת המסקנה כפי שפורט לעיל. מאידך, היא לא מתיישבת עם דבריו במהלך עדותו לפיהם ניתן להבין כי מועד האונס בלשכה בתל אביב הופיע בפניו בכתובים, כעולה מהאמור להלן: "...העורכי דין אומרים לי, אנחנו יושבים, מקבלים את חומר החקירה, אנחנו מבקשים, לראות איך מתמודדים עם הטענות. אתם הסיגורים מבקשים ממני אם אני יכול למצוא, איזשהו חומר שיכול לחזק את הטענות שלי. ...

בדלתיים סגורות

1 מסתכלים על התאריך הזה, אני יודע שזה היה תקופה של אחרי רצח רבין, היתה אבטחה מאוד
2 נוקשה.. קיבלתי אבטחה יותר מבתקופה אחרת.. ואני מבקש מהשליש הצבאי, שמעון חפץ,
3 שיבדוק האם בשב"כ, שאחרי רצח רבין הקפידו על רישום מדויק, ואבטחה מאסיבית... אלה
4 הנסיבות שהמסמך הגיע אלי, כן." (עמ' 4565).

5
6 כאשר בתשובה הנ"ל יש קושי ממשי ומתמיה, הנובע מעצם העובדה שרק בהודעתה מיום 14.6.2007
7 (ת/126א), כחודש לאחר השימוע, מקשרת אי' ולראשונה בין "אירוע הפרסים" שחל ביום 19.4.1998
8 לאונס בלשכה בתל אביב.

9
10 מכל מקום, מפנייתו של הנאשם לשלישו הצבאי לקבלת אישור שב"כ בהתייחס ליום 19.4.1998, ניתן
11 להסיק כי הנאשם התכוון והצטייד מבעוד מועד באישור ת/130 מתוך כוונה להשמעת טענת אליבי,
12 המתמקדת ביום 19.4.1998, לפחות מהתאריך המופיע על ת/130 – 20.7.2007; מאידך, במשך
13 תקופה של כשנה ושלושה חודשים נמנע הנאשם מחעלאת טענת אליבי מוצקה המתייחסת למועד זה,
14 אף שהוא נחקר במהלך תקופה זו (ראה ת/17), הגם שהוא לא נשאל על מועד זה כיום האונס
15 בלשכה. סיבת התנהגותו זו נותרה עלומה.

16
17 רק במהלך עדותו בבית המשפט, משמע הנאשם את גרסתו לראשונה בצורה סדורה, המתבססת על
18 ת/130 וכפי שיפורט להלן:

הטענה לגופה

19
20
21 טענת האליבי לגופה ביחס ליום זה מתבטאת בטיעון לפיו שהה הנאשם בבוקרו של יום 19.4.1998,
22 בירושלים, משם הגיע בשעה 15.30, יחד עם נהגו הצמוד, לפארק הלאומי ברמת גן ושהה באירוע עד
23 לשעה 17.00. משם נסע ישירות לביתו בקרית מלאכי כשהוא מסיע את אמו ברכבו.
24 נטען כי עם לוח זמנים מוכח זה לא יכול היה הנאשם לשהות בלשכה בבית הטקסטיל, וממילא לא
25 עשה את המיוחס לו.

26
27 לחלן נראה כי לא ניתן לסמוך על דברי הנאשם, עליהם הוא מעיד כביכול מן הזיכרון, שכן אין מדובר
28 כלל בהזיכרות אלא בהסתמכות על תיעוד.

29
30 מצויד באישור שב"כ (ת/130), מעיד הנאשם בבית המשפט על סדר יומו בתאריך ה- 19.4.1998
31 וכאילו האירועים התרחשו רק תמול שלשום, הוא 'זוכר' את אופן וסדר התרחשותם.

בדלתיים סגורות

הנאשם העיד כי באותו יום ה- 19.4.1998 אמו נסעה עמו חזרה מהאירוע לקרית מלאכי: "אם אני באזור, עובר דרך גוש דן, ואני לא נוסע לירושלים, אני לוקח אותה, מוריד אותה בפארק... בסיום האירוע אני מחזיר אותה, כך נהגנו שנים. ואם אני לא נוסע דרך גוש דן... אני נוסע נניח לירושלים, אז מישהו מהאחים לוקח אותה, אותו הסדר, יודעים שאני מחזיר אותה בוא ביום, וזה מה שקרה באותו יום." (עמ' 4564).

עדות זו נועדה 'לשפץ' את דברי הנאשם במהלך העימות (ת/19), שם אמר הנאשם: "אני צריך להחזיר את אימא שלי לקרית מלאכי, כי הבאתי אותה, בשבילה... היא מחכה לאירוע הזה" (בעמ' 7).

במהלך עדותו בבית המשפט סתר הנאשם את הדברים שמסר בעימות (ת/19), לפיהם הוא "הביא את אמו לאירוע" מקרית מלאכי, משתעבד שהגיע ישירות לאירוע מירושלים. כשנשאל לפרש הסתירה האמורה, השיב בהתחמקות "לפעמים הייתי מביא אותה." ובהמשך, "... כשאתה בלהט וכשאתה בעימות זה אחד הרגעים הקשים ביותר שלי אני חייב לומר, אז כנראה שהפרט הזה, הוא לא היה מדויק, כן. אני לא הבאתי אותה אותו יום." (עמ' 6103).

נזכיר כי בדרך דומה נקט הנאשם גם בעניין הפריימריז, שהתעקש על קיומם בעת פיטורי א', וכשנתפס בקלקלתו, השיב שאולי "טועה" בשימוש במלה לא נכונה, או שבעת החקירה במשטרה הוא 'לא זכר' אימתי התקיימו הפריימריז. ברצותו הוא 'שוכח', 'טועה' והכל על מנת לבנות את קו הטיעון הנוח ביותר עבורו.

הנאשם העיד כי הוא זוכר כיצד ובאיזה שעה הגיע לאירוע הפרסים:
"ת: אני עם נהג וודאי, ... הגעתי מירושלים... לא משה גבאי, היה נהג אחר, מחליף....
ש: אני מציג בפניך, באיזה שעה הגעת לשם?

ת: הגעתי בשעה היעודה, שלוש וחצי.

ש: שלוש וחצי. אני מציג בפניך את ת/130, שזה המסמך על ידי רל"ש, ראש השב"כ.
ת: כן." (עמ' 4564).

עדותו של הנאשם כי הוא זוכר את שעת הגעתו לאירוע "בשעה היעודה" 15:30 וזאת בניגוד לרשום ב-ת/120 "ספר דברי הימים", לפיו האירוע מתקיים רק בשעה 17:00, היא יותר מאשר תמוהה, משלא מצאנו כל הסבר להיזכרותו האמורה, העומדת בניגוד לרשום ב-ת/120!
אין ספק כי בעדותו 'מאמץ' הנאשם את תוכנו של ת/130, המוחזק באמתחתו זה מכבר, וכי מסמך זה משמש בעצם כ'זיכרונו' של הנאשם באשר לשעת הגעתו ועזיבתו את האירוע.

בדלתיים סגורות

הנאשם ממשיך ומעיד שב"אירוע הפרסים" שהתקיים בפארק הלאומי הוא היה מאובטח באבטחה צמודה: "היתה רגישות גדולה מאוד... גם בלי צורך באירועים מיוחדים, הייתי מקבל מפעם לפעם, אבטחה צמודה... מה גם שהייתי כמה וכמה פעמים ראש הממשלה בפועל... ובאירועים ציבוריים בודאי שהייתי מקבל אבטחה..." וכן: "שאני עזבתי את השטח בשעה 17.00. ובאתי ב- 15.30 לשטח. הם מאבטחים אותי, בזמן שהותי בשטח." (עמ' 4567-4568).

נעיר כי הטענה שהנאשם היה מאובטח באבטחה צמודה הופיעה עוד במהלך חקירתה הנגדית של א', כאשר עו"ד פלדמן הטיח בפניה: "ואני אומר לך, התביעה אומרת אחרת, שהם איבטחו את כל האירוע, אבל היה מאבטח ספציפי לשר התיירות, שליווה אותו, כי זה אירוע המוני, ... אז יש מאבטח מיוחד שמלווה את השר, והוא סגן ראש הממשלה אומרים לי, שמלווים אותו מכניסתו..." (עמ' 2813).

דברי הנאשם כי היה מאובטח באבטחה צמודה ואישית כפי שאמר בחקירתו הראשית, יתבררו כבלתי נכונים משהסתבר בהמשך, על פי עדותו של איש השב"כ ואישור שב"כ בגין סיכום האירוע (נ/117), כי האבטחה היתה אבטחת מעטפת, והנאשם לא היה מאובטח באבטחה צמודה. לדברי הנאשם, הוא עזב את הפארק בשעה 17:00-17:10 ונסע היישר לקרית מלאכי יחד עם אמו: "לקחתי את אמי, אחרי עשר דקות רבע שעה אחר כך, זה לא חייב להיות בדיוק, לקחתי את אימי ברכב, כמו שנהגנו כל שנה, חזרה הביתה... לקרית מלאכי... אני נסעתי היישר מהפארק לקרית מלאכי" (עמ' 4569).

הנאשם ממשיך להעיד בחקירה ראשית על נסיעתו חזרה לקרית מלאכי ברכבו, הנהוג בידי נהג מחליף. בשלב זה הנאשם אינו מוצא לנכון לחשוף את זהותו של אותו נהג. במהלך חקירתו הנגדית מתחזקת המסקנה כי 'זכרוני' של הנאשם איננו זיכרון של ממש אלא תוצאה של עיון ודיווח מתוך מסמכים, משאיר כי התברר לו כי צורי גלאס הוא הנהג המחליף, שהסיע אותו מרמת גן לקרית מלאכי לא מתוך זכרונו אלא לאחר שבדק זאת:

ש. "ממתי אתה זוכר, ממתי אתה זוכר מי היה הנהג שלך באותו יום, ואיך אתה זוכר את זה? תוך כדי תקופת החקירה.

ת: מה זאת אומרת?

ש: תוך תקופת החקירה לא לפני כן, לא בזמן שאני נחקרתי, לא זכרתי את זה, לא ידעתי.

ת: לא זכרת,

ת: לא,

בדלתיים סגורות

- 1 ש: זה על פי בדיקות. ערכת בדיקות כך אומר עו"ד אמיר, על פי בדיקות שנעשו מי היה הנהג
- 2 שלך וכו',
- 3 ת: אוקי,
- 4 ש: אלה בדיקות נכון?
- 5 ת: כן. " (עמ' 6074).
- 6
- 7 דבריו של הנאשם כי הוא זכר אירוע ספציפי זה שהתקיים בשנת 1998 בשעה 15:30 הגם שאמור היה
- 8 להתקיים בשעה 17:00, אף שמדובר באירוע שחזר על עצמו מדי שנה בשעה 17.00, (גם בשנים 2001-
- 9 2002 בעת שהנאשם כיהן כנשיא המדינה, נרשם אירוע זה ביומנוי בשעה 17.00) בשל ביטול ישיבת
- 10 הממשלה אינם הגיוניים לאור ההסברים הקלושים שמספק הנאשם לזכירתו זו, כך:
- 11 "ת. ...לא כל שנה ביום המימונה, מבטלים ישיבת ממשלה,
- 12 ש. מר קצב, אז זאת אומרת אתה זוכר את זה, בגלל ביטול ישיבת הממשלה,
- 13 ת. אני זוכר את זה בגלל שזה התקיים, מזיכרון והיומן הזכיר לי את זה ביתר שאת, חיזק,
- 14 ביסס את הזיכרון שלי..." (עמ' 6065).
- 15 הנאשם מסביר איך "נזכר" ביום זה בכך: "כתוב (ביומן ת/120) ממשלה. אבל אני זוכר, ביסס חיזק,
- 16 שהישיבה הזו לא התקיימה, דווקא בגלל שהיה רשום, דווקא בגלל שהיה רשום, נזכרתי שזה לא
- 17 התקיים" (עמ' 6066). אמירה שלא זו בלבד שהיא תמונה, אלא שהיא גם לא נכונה.
- 18 נדגיש כי התרשומת "ממשלה" מופיעה ב-ת/120 ביום 19.4.1998, ולא ביום 20.4.1998, המועד
- 19 שלטענת הנאשם, (לאחר בדיקה), התקיימה בו אותה ישיבת ממשלה שנדחתה מיום 19.4.1988.
- 20 תשובתו האחרונה של הנאשם אינה מתיישבת עם עדותו הקודמת לפיה הרישום ב-ת/120 הוא
- 21 מעודכן ומדויק, בבחינת "ספר דברי הימים" שלו, שנועד לאפשר לו לבדוק לאחר שנים מה התקיים
- 22 ומה לא. והנה הנאשם משכיל אותנו שדווקא הרישום "ממשלה" המופיע ביום 19.4.1998 הזכיר לו
- 23 שישבת ממשלה ספציפית זו שהיתה אמורה להתקיים ביום 19.4.1998, לא התקיימה אלא נדחתה
- 24 למועד אחר.
- 25 אכן, דרך משונה לזכור דברים! הנאשם שמבין את מוזרות תשובתו, מבקש להסביר את תחליך
- 26 ההיזכרות בתשובה מוזרה עוד יותר: "כן, גם זה קורה בזיכרון של בן אדם. בתודעת הזיכרון של בן
- 27 אדם, גם אירועים כאלה שלא התקיימו, הם מחדדים לו את הזיכרון. כן, גם זה קורה." (עמ' 6066
- 28 שו" 5).
- 29 איננו מקבלים את דברי הנאשם, ככל שהוא מעיד עליהם מתוך 'זיכרון' וכל שנוכל לומר על 'זכרוננו'
- 30 של הנאשם, הוא שאין מדובר בזיכרון אמיתי כלל וכלל, אלא ב"הרכבתה" של העדות והתאמתה
- 31 לאישור השב"כ ת/130 וליומן ת/120.

בדלתיים סגורות

- 1 גם העובדה שהנאשם איננו זוכר מה עשה בשעות הבוקר של אותו יום, אגב הצגת פלטי טלפון מרכבו
- 2 של הנאשם ללשכתו בירושלים, שעות שלגביהן אין כל רישום ביומן (ת/120), מלמדת כי כל 'זכרוני'
- 3 של הנאשם נובע מבדיקה ולימוד מתוך רישומים, הא ותו לא. (כך גם בחקירתו הנגדית בעמ' 6077
- 4 בהתייחס למעשיו בבוקר יום ה- 19.4.1998).
- 5 את מלאכת השלמת בניית האליבי הותיר הנאשם לצוריאל גלאם, שזהותו נחשפה לראשונה במהלך
- 6 חקירתו הנגדית, שהעיד כי שימש באותו יום נהג מחליף, והסיע את הנאשם מרמת גן לקרית מלאכי,
- 7 כשלנסיעה זו הצטרפה אמו של הנאשם.
- 8
- 9 עדותו של צוריאל גלאם (להלן: "גלאם")
- 10 התרשמנו שעדותו של עד זה הינה עדות מגמתית, מוזמנת ש'נתפרה' לפי צרכיו הספציפיים של
- 11 הנאשם.
- 12 העד הוזמן על ידי ההגנה כדי לתמוך בגרסת הנאשם כי הוא היה הנהג הצמוד שהסיע אותו ואת אמו
- 13 חזרה מ"אירוע הפרסים" שהתקיים ביום 19.4.1998 מהפארק הלאומי היישר לקרית מלאכי.
- 14 בהמשך נראה כי מעבר לשתי העובדות הללו, המבססות את הגנת הנאשם, לא זכר גלאם דבר וחצי
- 15 דבר מאירועי יום ה- 19.4.1998.
- 16 גלאם הגיע לבית המשפט כשהוא מצויד ביומנו, מ/52, המכיל רישום לפיו הוא עבד עם הנאשם ביום
- 17 ה- 19.4.1998, "עבודה עם השר רגיל".
- 18
- 19 בטרם נסקור את עדות גלאם ונתייחס למהימנותה לנוכח, נעיר הדברים הבאים:
- 20 לא נהירה לנו סיבת הצגתו של הנאשם את הקשר הטוב והמיוחד שיש לגלאם עמו ועם בני
- 21 משפחתו, במיוחד קשרי החברות הטובים שיש לגלאם עם בנו של הנאשם, אריאל. תשובותיו של
- 22 הנאשם במהלך חקירתו הנגדית כשביקש לשוות להיכרותו עם גלאם, צביון של היכרות קורקטית
- 23 ועל בסיס של יחסי עבודה עם מי שהיה "נהג מחליף", כשטען שאינו זוכר אותו כחבר ילדות של בנו,
- 24 ולא זכר את פניו כאחד מבאי ביתו הקבועים על רקע אותם יחסי חברות - אינן מתאימות עם דברי
- 25 גלאם עצמו, שאמר שהנאשם הינו כמו 'אבא' בשבילו ושהגדיר את יחסו לנאשם כיחס של קירבה
- 26 (ראה דברי גלאם בחקירתו במשטרה ת/235) כאשר הנאשם היה זה שסייע לו להתקבל לעבודה
- 27 במשרד התיירות (עמ' 6086-6080).
- 28 לא היינו מתעכבים על יחסי הקירבה בין גלאם לבין הנאשם, שכן על פי הדין הכל כשרים לעדות,
- 29 ועדות מוערכת בסופו של יום לתוכנה ולא על שום קירבתו של עד לבעל הדין שהעיד לטובתו, אלמלא
- 30 התעקש הנאשם, כאמור, להכחיש את יחסי הקירבה הללו.
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 גם גלאם טען כי הוא זוכר את הנסיעה הספציפית מהפארק ביום 19.4.1998 כאשר הסיע את הנאשם
- 2 ואמו משם לקרית מלאכי.
- 3 במהלך חקירתו הנגדית התגלה חיש מהר, וכמה אנושי הדבר, שגם גלאם אינו זוכר כלל את מהלכו
- 4 של אותו יום. אילו גלאם היה אומר שאינו זוכר את אירועי אותו יום, לא היינו באים אליו בטרוניה,
- 5 אך הוא התיימר, כפי שהתיימר אף הנאשם, לזכור רק אותם פרטים שיש בהם כדי לבסס דברי
- 6 הנאשם, כשגם הוא דולה את זכרוננו מיומנו (52/מ).
- 7 כך לא זכר גלאם מה עשה הנאשם בירושלים ביום 19.4.1998, וכשמציינים בפניו כי ביומן ת/120
- 8 רשומה ישיבת ממשלה, הוא ממחר לאשר כמוצא שלל רב: "אז כנראה שהיה לו ישיבת ממשלה."
- 9 (עמ' 6818), אף שהנאשם אישר כי לא התקיימה ישיבת ממשלה ביום 19.4.1998 משזו נדחתה ליום
- 10 20.4.1998.
- 11 כשמבקשים לברר עמו את סדר יומו של הנאשם, כל שבפיו הוא תשובה סתמית ולא מחייבת "אני
- 12 זוכר שהייתי בירושלים" (עמ' 6818), ומעבר לכך אינו יכול להוסיף דבר מזכרוננו.
- 13 גלאם גם לא זכר דבר מאירוע הפארק הלאומי, למשל- אם היו באירוע אישים חשובים, אם ראה את
- 14 הנאשם על הבמה. כל שזכר התמצה בכך שהיה בפארק הלאומי (עמ' 6821).
- 15 משנשאל מתי נסעו הוא והנאשם מירושלים לרמת גן, השיב שבשעות הצהריים, ומשהתבקש להיות
- 16 לדייק, השיב כך:
- 17 "ש: שעות הצהריים תגדיר אותם בשעות,
- 18 ת: בסביבות אחת, פלוס מינוס." (עמ' 6793).
- 19 מה לנאשם לנסוע לכיוון רמת גן בשעה 13.00 "פלוס מינוס" כאשר האירוע לפי דברי הנאשם
- 20 המבוססים על ת/130, התחיל בשעה 15.30 ולפי ת/120 בשעה 17.00, שהרי זמן הנסיעה אינו עולה על
- 21 שעה?
- 22
- 23 כל זכרוננו של גלאם התמצה, אפוא, בהסעתו של הנאשם מקרית מלאכי לירושלים, ובהחזרתו
- 24 מהפארק הלאומי יחד עם אמו לקרית מלאכי. דבר אחר מהתרחשויות אותו יום אינו זכור לו.
- 25 די בזכרוננו הסלקטיבי של גלאם ובהתנהגותו של הנאשם בהצגתו את אופי היכרותו עמו, כדי
- 26 לדחות את עדותו ולא להשתית עליה כל ממצא.
- 27
- 28 **היתכנות יום ה- 19.4.1998 כיום האונס בלשכה**
- 29 ההגנה, שכאמור לעיל, התעלמה וחזרה והתעלמה, מן העובדה שבכתב האישום לא ננקב יום האירוע
- 30 בלשכה בתל אביב כיום 19.4.1998, אלא צוין בו רק חודש אפריל 1998, התמקדה ביום זה בלבד,
- 31 וטענה להיעדר היתכנות אירוע האונס לאור לוח הזמנים המוכח לפי אישור השב"כ (ת/130) ולפי
- 32 פלטי שיחות הטלפון.

בדלתיים סגורות

- 1 לטענתה, לא ניתן לחלוק על העובדה כי הנאשם שהחזיק בפארק ברמת גן החל מהשעה 15:30 ועד לשעה
- 2 17:00. גרסת א', לפיה דקות מספר לאחר עזיבת הנאשם את הפארק, אסף אותה אל רכבו והשניים
- 3 עשו את דרכם לבית הטקסטיל, שם אמור היה להתרחש האונס לו טוענת א', איננה אפשרית לאור
- 4 פלטי השיחות המצביעים על כך שבשעה 17:58 וכן בשעה 18:09 נרשמות שיחות יוצאות מהטלפון
- 5 שברכבו של הנאשם אל הטלפון של א', האמורה, לפי גרסתה, להימצא יחד עימו.
- 6
- 7 אין אנו מקבלים תיזה זו, הגם שבמבט ראשון אין מדובר בטענה הקלוטה מהאוויר. קודם לכן נדגיש
- 8 שוב כי אין כל ודאות כי האונס בלשכה התרחש דווקא ביום 19.4.1998, ויתכן כי התרחש ביום
- 9 אחר.
- 10
- 11 ראה לענין זה הדברים ב-ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.9.05, פסקה 29) לפיהם
- 12 אין "בית המשפט מנוע, בהינתן עדות אליבי מהימנה, לבחור באפשרות השניה שנוכרה לעיל,
- 13 ולקבוע שהמתלוננת לא הייתה במועד האירוע בו נקבה, וכי האירוע התרחש בשעה מאוחרת יותר,
- 14 באופן שעדות האליבי אינה שוללת את ביצוע העבירה."
- 15
- 16 ולגופה של טענה: ההגנה מתמקדת בשלילת האפשרות לפיה התרחש האונס בין השעה 17:00 לבין
- 17 השעה 17:58 מפאת קוצר הזמן, ומתעלמת מהיתכנות אפשרות אחרת ולפיה התרחש האונס לאחר
- 18 השעה 17:58 כפי שיוסבר להלן. אפשרות זו מתיישבת גם עם פלט השיחות, וגם עם דברי א', לפיהם
- 19 התרחש האירוע בשעות "אחר הצהריים המאוחרות"/"בשעות דמדומים"/"בשעות הערב
- 20 המוקדמות".
- 21
- 22 לא הוצגה כל ראיה ממנה ניתן להסיק כי הנאשם אסף את א' לרכבו כבר בשעה 17:00. בשעה זו רק
- 23 נסתיימה אבטחתו של הנאשם על ידי השב"כ, אך סביר להניח, לאור העובדה שמדובר באירוע
- 24 המוני, שמן הסתם גרם לצפיפות רבה גם בקרב החמון וגם בקרב כלי הרכב ששהו במקום, כי יחלוף
- 25 פרק זמן ממשי עד אשר תיכנס א' לרכבו של הנאשם. הנאשם אמור היה להוציא את הרכב מהמקום
- 26 בו חנה, לאתר את א' ולאסוף אותה מן המקום בו שהתה בקרב הקהל הרחב. השיחה המופיעה
- 27 בשעה 17:58 וזו שלאחריה, שנעשתה בשעה 18:09, דהיינו, לאחר אחת עשרה דקות, יכולות בהחלט
- 28 להסביר את התקשרות הנאשם ל-א' על מנת לאתר ולוודא כניסתה לרכבו.
- 29 פלט השיחות היוצאות מהטלפון ברכבו של הנאשם מצביע על דממת אלחוט בין השעה 18:09 לבין
- 30 השעה 19:27, דהיינו, פרק זמן של שעה ו-18 דקות. פרק זמן זה מאפשר בהחלט את נסיעת רכבו של
- 31 הנאשם מרמת גן לבית מהטקסטיל בתל אביב, את כניסת השניים ללשכה הממוקמת שם ואת
- 32 השהיה הקצרה שם במהלכה מתבצע מעשה האונס עליו העידה א'.

בדלתיים סגורות

- 1 א' העידה כי שהותם בלשכה בתל אביב לא ארכה מעבר ל-10 עד 15 דקות, וכדבריה :
- 2 "במרחק הזמן קשה לי נורא לתחם את זה, אבל אני לא זוכרת, אני זוכרת, זה יכול להיות עשר
- 3 דקות. בין עשר דקות לרבע שעה." (עמ' 1993).
- 4 מאחר ולא שמענו כי בטרם עט הנאשם על א' הוא הקדים לכך דברי כיבושין או מעשי חיזור אחרים,
- 5 לא נותר אלא להניח כי האירוע עצמו התרחש דקות ספורות, כפי גרסת א', שלאחריהן, השניים עזבו
- 6 את המקום.
- 7 פרק זמן זה של יותר משעה ורבע, מאפשר בהחלט את התרחשות הסיטואציה אותה מתארת א'
- 8 בעדותה.
- 9 חיזוק לכך אנו רואים בהתקשרויות המרובות של הנאשם ל-א' לפני האירוע ולאחריה.
- 10 פלט השיחות מצביע על שש שיחות של הנאשם ל-א' בערבו של יום 18.4.1998, החל משעה 22:47 ועד
- 11 לשעה 01:34. גם ביום האירוע עצמו מתקשר הנאשם ל-א' בצהרים, טרם האירוע בפארק וכן שתי
- 12 שיחות בשעות הערב.
- 13 אם א' שהתה באירוע הפרסים ללא קשר לנאשם, כטענתו, ורק מתוקף תפקידה, מה לו כי יטלפן
- 14 אליה בצהרי האירוע, בשעות אחר הצהריים ואף בשעה 20:02?
- 15
- 16 זאת ועוד, דווקא תיאורו של הנאשם את מעשיו באותו יום ולפיו מיד לאחר השעה 17:00 אסף את
- 17 אמו ושם פעמיו היישר לביתו, איננו אפשרי, וזאת לאור פלט השיחות היוצאות מרכבו של הנאשם
- 18 המצביע על סדרה של שיחות שנעשו מתוכו החל משעה 19:27 ועד לשעה 20:34.
- 19 אם עזב הנאשם את האירוע בשעה 17:00 ונסע ישירות לביתו שבקרית מלאכי, אזי אמור היה להגיע
- 20 ליעדו בסביבות השעה 18:00 או אז יכול היה לבצע את השיחות מביתו, ולא מרכבו.
- 21 תמונה עוד יותר השיחה המופיעה בשעה 20:02 מרכבו של הנאשם לביתו, שעה שעל פי הטענה כבר
- 22 אמור היה להיות ספון בביתו. אין זאת אלא שבשעה זו רק עשה את דרכו לכיוון קרית מלאכי לאחר
- 23 שקודם לכן התעכב בלשכה בתל אביב.
- 24
- 25 פלט השיחות הנכנסות לטלפון הנייד של א', אף הוא מתיישב עם גרסתה, ומכל מקום, אינו סותר
- 26 אותה. אין כל קושי בשיחות הנכנסות ממשרד התיירות בשעה 18:15, 18:20 שהרי רק בשעה 18:09
- 27 חברה לנאשם והצטרפה לרכבו ובדקות אלו הרכב עושה את דרכו לכיוון ת"א. השיחה הנכנסת
- 28 הבאה בשעה 19:25 היא כבר בסיום האירוע על פי לוח הזמנים שפורט לעיל, ואף בה אין כל בעיה.
- 29 לסיכום, אין בידינו לקבל את טענת האליבי המתבססת על עדותם של הנאשם וגלאם ביחס ליום
- 30 19.4.2008, כפי שפורט בהרחבה לעיל, אף לא נוכל לקבל את התיזה הגורסת כי לוח הזמנים איננו
- 31 מאפשר את ביצוע המעשה המיוחס לנאשם.
- 32

בדלתיים סגורות

פרק יא' - ביטויי אי הסכמה והתנגדות

העבירות בהן מואשם הנאשם באישום הראשון נבחנות לפי נוסחו של חוק העונשין שהיה בתוקף בעת ביצועו וניסוחו כדלקמן:

"345. אינוס

(א) הבועל אישה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית, עקב שימוש בכוח, גרימת סבל גופני, הפעלת לחץ או אמצעים אחרים או איים באחד מאלה, ואחת היא אם נעשו אלה כלפי האישה או כלפי זולתה;

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים."

הנה כי כן, על המאשימה להוכיח, בנוסף למעשים עצמם, את שני האלמנטים הבאים:

האחד - שלא בהסכמתה החופשית

וחשני - שימוש בכוח, כאשר יש להוכיח כי המעשה נעשה כתוצאה מהשימוש בכוח.

נתיחס בתחילה לשאלה אם הוכיחה התביעה כי המעשים נעשו שלא בהסכמתה החופשית של א'.

א. רקע כללי

אף שהמאשימה מיחסת לנאשם את ביצועם של מעשי האונס תוך שימוש בכוח ושלא בהסכמתה החופשית של א', על פי חלופת סעיף 345(א)(1) לחוק בנוסחו בעת ביצוע העבירה, כתב האישום אינו מתעלם מהרקע לביצוע העבירה, קרי: תוך ניצול לרעה של כוח השררה והמרות שהיו נתונים בידי הנאשם לאור יחסי הכפיפות שמכוחם סרה א' למרותו.

זהו, אפוא, המצע העובדתי שעל רקעו התבצעו, על פי הנטען, עבירות האונס והמעשה המוגנה המיוחסות לנאשם; לא "אונס בשדה" בין זרים, כי אם אונס בין אנשים הקרובים זה לזה. בענייננו, אונס בין ממונה למי שכפופה למרותו.

על רקע זה יש לבחון את גרסאות הצדדים ואת מכלול הראיות שהובאו בפנינו בדרך אל חסקת המסקנות בשאלת קיום יסודותיה של עבירת האונס. זו היא הפריזמה דרכה יש לשפוט את התנהגותה של א': "...יש לבחון את מצבה הנפשי והתנהלותה של המתלוננת באותה נקודת זמן ולאור הנסיבות ולא את התנהגותה בתנאים סטרייליים..." (ע"פ 2606/04 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 26.4.06), פסקה 28, דברי כ"י השופטת נאור).

פריזמה זו מקבלת משנה חשיבות לאור טענת ההגנה החילונית שהעלו סניגוריו של הנאשם, לפיה א' "שיתפה פעולה" עם הנאשם והסכימה למעשים.

בדלתיים סגורות

1 לטעמנו, חוסר השוויון הבולט בין הנאשם לבין א' התקיים כיסוד מובנה מכוח יחסי המרות ביניהם,
2 והיווה גורם שהשפיע על התנהגותה ועל אופי תגובותיה של א' בכל הנוגע לגילויי אי ההסכמה
3 ולהבעת התנגדותה למעשים שנעשו בה על ידי הנאשם. אין מדובר בנאשם זר אשר מן הסתם היה
4 נתקל בצעקות רמות מצד א', אולי אף בסטירה מצלצלת או בבעיטה אלא בשר שהיה מעבדה ושהיא
5 היתה נתונה למרותו – דבר שהשפיע על אופי גילויי ההתנגדות ועוצמתם.

6
7 הודעותיה של א' במשטרה, כמו גם עדותה בבית המשפט, שזורות אמירות המלמדות על הסיטואציה
8 שבה היתה נתונה א': מערכת היררכית, שבה יחסי הכוחות אינם שווים, והיא נתונה למרותו של
9 הנאשם.

10 מערכת זו השפיעה על אופי תגובותיה של א' כלפי מעשיו של הנאשם, ועל הדרך בה הביעה את אי
11 הסכמתה.

12 א' מאשרת בכנות, ויש לזקוף זאת לזכותה, שהנאשם לא איים עליה שאם לא תיענה לו, אזי תפוטל,
13 אך יחסי הכוחות ביניהם היו אלה שהשפיעו על אופי תגובותיה: "תראי, הוא לא אמר את זה אף
14 פעם מפורשות. הוא לא אמר אם לא תיעתרי לי אני אפטר אותך, אבל זה היה ברקע כל הזמן. ל
15 הזמן החוסר איזון ביחסי הכוחות כאילו הוא הבוס...יש דברים שנאמרים בלי מלים. את תלויה
16 בו, הפרנסה שלך תלויה בו, הוא יחליט אם תעבדי שם או לא תעבדי שם, וזה בכלל לא היה ענין של
17 דיון, הוא רוצה וזהו, אז אני מנסה להתגונן, אני מנסה, שפת הגוף המלים וזה, אבל אני לא שווה לו
18 בכוח." (עמ' 1957).

ב. ביטויי אי הסכמה למעשי ההטרדה:

19
20 בחודעתה הראשונה מתארת א' את אופי תגובתה להטרדתו המילולית של הנאשם:

21 "הוא אמר מה דעתך שנהיה כמו איציק מרדכי וכוכי? כאילו בגלל פערי השנים בינינו, חייכתי,
22 כאילו מה אני אגיד, חייכתי, לא, לא הגבתי, אתה נבדל, הוא הבוס ואת לא יכולה להגיב בצורה
23 אחרת באותם רגעים..." (ת/1א103, עמ' 8).

24 המדובר בפחד שבעקבותיו בא הצורך לכצות, וכדבריה: "מין פחד כזה של לכצות אותו, של לענות לו
25 תשובות שהוא רוצה, כי כל הזמן בעצם החרב שמונחת על הצוואר זה שהוא לא יפטר אותי, וזה עוד
26 שלב מוקדם, זה שמה עוד לא בדיוק חשבתי על זה שהוא יפטר אותי ועדיין בכלל לא הבנתי לאן זה
27 מתגלגל..." (ת/1א103, עמ' 10).

28 "...הסיטואציה שהוא הבוס והוא מנצל את הסמכות והמרות שלו כלפי עובדת שכפופה לו ובעצם
29 לא יכולה לעשות שום דבר... זה ברמה של שר בישראל כאילו... מבחינתי זה היה כזה כאילו עוד
30 יותר יראת כבוד כי בכל אופן זה שר, לא?" (ת/2א103, עמ' 4).

בדלתיים סגורות

- 1 להטרדותיו המילוליות הגיבה במבוכה ובהחלפת נושא השיחה לענייני עבודה: "כדי להעביר את
- 2 הנושא מהפטפטת הזאת לענייני עבודה, הפטפטת הלא נוחה הזאת" (ת/2א103, עמ' 11), כשהיא
- 3 נמנעת מלהעיר לו בגסות ובטות.
- 4 להטרדותיו המיניות שהתבטאו בנגיעות ליטופים וכיו"ב, הגיבה א' בהתחמקות: "זוהי, גם
- 5 התחמקתי בעיקר זוהי.. בעיקר זוהי." (ת/2א103, עמ' 4).
- 6
- 7 א' מתייחסת לאי סירובה לעמוד לבקשתו של הנאשם ליד הספריה, אף שידעה כי תוטרד על ידו שם:
- 8 "הוא הבוס שלי, שאני נתונה בידי מבחינת העבודה... הרגשתי שאני לא יכולה להתנגד, זאת
- 9 אומרת שאם אני אתנגד אולי הוא יפטר אותי, אולי הוא יכעס עלי... שום דבר לא היה בהסכמת." (ת/108א, עמ' 13).
- 10 כך, גם המלל שבו השתמשה כדי להבהיר לו את אי הסכמתה, בנסותה להניא אותו מלעמוד ליד
- 11 הספריה, לא היה בוטה: "זה היה הכל מלים של אני לא רוצה, בוא נפסיק. מישוה עומד להיכנס,
- 12 כל הזמן אני... ניגנתי על הענין הזה כל הזמן הזכרתי את העובדה שמישהו עלול להיכנס לחדר..." (שם, עמ' 14), אולם היה ברור ולא ניתן לפרשנות – א' אינה מסכימה למעשיו של הנאשם.
- 15
- 16 בהודעתה החמישית, מסבירה א' מדוע "הסכימה" לבקשתו של הנאשם לעמוד לידו בשולחן
- 17 העבודה, אף שידעה שהוא עלול לגעת בה: "ניסיתי כל הזמן להתחמק מזה... כשהיה לחץ יותר גדול
- 18 ולא היתה לי ברירה באתי לעמוד לצידו וכשהצלחתי להתחמק ישבתי מולו." (ת/114א, עמ' 5).
- 19 עם נגיעותיו של הנאשם בחנה, א' התמודדה בדרך של הצמדת ניירות לגופה: "לחבק את הניירות
- 20 סביב החזה" (שם, עמ' 19) שוב, לא בצעקות רמות, לא בהדיפה או בבעיטה ואגרסיביות, כי אם
- 21 בתמרונים התחמקות כדי שלא להכעיסו ולהביכו.
- 22 "כל שפת הגוף שלי דיברה וכל הזמן ניסיונות שלא משתמעים לשתי פנים בגוף שלי.. הפניות..
- 23 התחמקויות.. אני אמרתי אז... אני שמתי את הניירות על החזה.. כאילו אני מגוננת בגופי עם
- 24 הניירות... זה מה עוד אתה יכול לעשות, לא לא לא יכולתי לעשות הרבה." (שם, עמ' 21).
- 25
- 26 ג. ביטויי אי הסכמה לאירוע בלשכה
- 27 בהודעתה (ת/106א) התייחסה א' לדרך בה הביעה את אי הסכמתה למעשי הנאשם במהלך האירוע
- 28 בלשכה בת"א: "...אתה יודע שהוא הבוס שלך... ואתה לא יכול להעיף אותו באיזה בעיטה ככה..."
- 29 (ת/106א, עמ' 4). וכן: "או שאני אעיף אותו באיזה בעיטה וסטירה ומחר הוא יפטר אותי, אתה
- 30 מבין? כאילו זה הסיטואציה, או שאתה מעיף אותו בבעיטה, ואתה.. אין סיטואציה אחרת. או
- 31 שאתה.. ממשיך להדוף אותו בעדינות כזאת..." (שם, עמ' 15), כשהיא מבהירה שחרף מינוריות
- 32 הביטויים והמעשים בהם נקטה כדי להביע אי הסכמתה, אלה היו ברורים: "לאורך כל הסיטואציה,

בדלתיים סגורות

- 1 זה היה ברור שאני לא מעוניינת... כל שפת הגוף שלי דיברה, אמרה, צעקה, זעקה שאני לא
2 מעוניינת. "וכן:
3 "הוא פשוט ניצל את הסמכות שלו ב... לא ב- 100% ב- 3000%. הוא ידע, הוא ידע את זה בהתחלה,
4 כשעוד הכול זה... אני עוד מחפשת את המקום שלי... הוא מבחינתי האורים והתומים, הוא הבוס
5 שלי, יש לי אליו יראת כבוד." (שם, עמ' 21). וכן:
6 "אז אני כל הזמן כאילו נאבקתי ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות, ולא בצעקות, די
7 תפסיק, אני לא מעוניינת, אני לא זה... אני לא רוצה, ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי..." (עמ' 1988).
8 וכן:
9 "וכל הזמן יש מאבק. כל הזמן יש מאבק כזה או אחר, כאילו עם קצת יותר כוח, עם קצת פחות
10 כוח, אתה כל הזמן מנסה להתנגד... אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב, במלים כאלה, אני לא
11 זוכרת בדיוק באיזה מלים השתמשתי, אבל אלה היו המלים. די, תעזוב, אני לא מעוניינת, אני לא
12 רוצה" (עמ' 2109).
13
14 ד. ביטויי אי הסכמה לאירוע במלון
15 א' מתארת בהודעתה את התנגדותה לאירוע במלון:
16 "אל תשכח גם כל הזמן שהוא הבוס שלי... ההתנגדות שלי אליו היתה מאוד קטנה, זאת אומרת לא
17 יכולתי להתנגד לו בעוצמות... שהיום אולי הייתי מתנגדת לו". (ת/119).
18 וכן:
19 "...התנגדתי בצורה חד משמעית אבל לא בכוח פיסי... לא בכוח פיסי חזק, גם בגלל המצב של ה...
20 כמעט משותקת שהרגשתי וגם אין כוח פיסי כל כך, וגם אני נמצאת בסטואציה מסוימת שהוא
21 עלי, ... גם זזתי כל הזמן... לא זוכרת איך בסוף הוא קם. פשוט קם מעלי ואני כל הזמן מנסה להזיז
22 אותו... אני מיד תוך שנייה הרמתי את התחתונים, את המכנסיים... וקמתי... לא צעקתי עליו, לא
23 אמרתי לו שום דבר כי עדיין אני הרגשתי את היחסי בוס... את יחסי המרות שלו... גם אני עוד
24 בהלם כולי מכל הסיטואציה..." (שם, עמ' 15).
25 כשנשאלה מדוע לא סירבה לבקשת הנאשם לעלות לחדר המלון השיבה:
26 "...לא חשבתי וגם מה יכולתי להגיד לו, אני לא עולה? .. וגם לא יכולתי להגיד לו, מה אני לא אעלה
27 לחדר, אני אחכה לך פה? כל הזמן אמרתי לך היו כל הזמן יחסי... היחסי מרות שלו... ניצול מעמד
28 שלו, את מבינה בוס עובד מעביד". (ת/119א, עמ' 19).
29
30
31
32

בדלתיים סגורות

- 1 **ה. ביטויי אי הסכמה לאירוע בדירה:**
- 2 א' דוחה את הטענה שהסכימה שהנאשם יבוא לדירתה, ואומרת:
- 3 "לא כל כך היתה לי אפשרות לבחור. פשוט לא ירד ממני במשך כל היום. לאורך כל היום הוא אמר
- 4 אני בא, אני בא.. וניסיונות שלי להתחמק, פעם להגיד שאולי חברה שלי צריכה לבוא, ופעם זה,
- 5 ופעם אני לא יכולה, שום דבר, הוא פשוט, הוא קבע עובדה וזהו." (עמ' 2612). וכן:
- 6 "אני עם הגב לארון והוא נצמד אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו... הוא נצמד אני
- 7 מתרחקת עד שנתקעתי בארון ואז הוא ניסה ככה עם היד שלו... נגע בחזה ואז אני הודפת אותו,
- 8 ממש, קודם כל אני ככה, ואני אומרת לו די, די," (עמ' 1970).
- 9 את עלייתם בחושך הסבירה א' בחששה לשמה הטוב, שלא תיראה על ידי שכניה מגיעה עם 'הבוסי'
- 10 שלה, גבר נשוי, בלילה לדירתה ולא משום שיתוף פעולה עימו.
- 11 מיד שנכנס הנאשם לדירת א' הוא הושיט את ידו ונגע בחזה. א' נרתעה לאחור ודחפה אותו בשתי
- 12 ידיה. אין ספק כי פעולת הדיפתו של הנאשם בליווי אמירתה "די, די" מהווה ביטוי לאי הסכמה
- 13 והתנגדות.
- 14
- 15 **ולסיכום:**
- 16 ב-ע"פ 3729/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 6.1.10), נפסק, תוך הפנייה ל-ע"פ 5612/92 בארי
- 17 נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 302, כי די במלל המביע את אי ההסכמה ואין הכרח בהוכחת התנגדות
- 18 פיסית:
- 19 "...לצורך הוכחת עבירת אינוס על-פי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין נדרש יסוד של היעדר
- 20 הסכמה חופשית. בהיעדר ביטוי להסכמה תיחשב הבעילה כנעשית ללא הסכמה. התנגדות
- 21 האישה, ולו התנגדות מילולית או על דרך התנהגות תיחשב אי הסכמה לבעילה. היעדר הסכמה
- 22 מתברר ממכלול הנסיבות והעובדות כפי שקבעה אותן הערכאה הדיונית. וכך נאמר בע"פ 5612/92
- 23 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 347 (1993) (להלן: ענין בארי):
- 24 "אשה האומרת "לא" – מבטאת אי הסכמה, ויש לפרש את התיקון הנ"ל לחוק כרצון להשתחרר,
- 25 לגבי העבירה התדירה והחמורה שבפנינו, מדפוס מחשבה שנושנו. מי שמבקש להזריק לאחר
- 26 זריקה החודרת דרך עורו זקוק להסכמתו, ודי באמירת "לא" כדי שהחדירה האמורה תהיה בלתי
- 27 חוקית. אין הצדקה והגיון בכך, שלצרכי מניעת חדירה לאיבר מינה של אשה תהיה דרושה יותר
- 28 מאי-הסכמה מילולית. כל אדם בישראל נהנה מזכות יסוד לשלמות גופנית ולשמירת כבודו כאדם
- 29 (בג"צ 355/79, קטלן נ. שירות בתי הסוהר, פד"י ל"ד(3) 294, 298, וזכות זו עוגנה עתה ביתר שאת
- 30 בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (ס"ח 1391, התשנ"ב).
- 31

בדלתיים סגורות

1 כעולה מן התיאורים המפורטים לעיל, גילויי אי ההסכמה מצד א' היו מינוריים, לא אגרסיביים
2 והושפעו באופן ישיר מהנסיבות: יחסי המרות והעובדה שמדובר במעסיקה, שר וסגן ראש הממשלה,
3 דמות בכירה מאוד בציבוריות הישראלית. יחד עם זאת מדובר בגילויי אי הסכמה ברורים שנאמרו
4 גם במלל מפורש "די תפסיק, אני לא מעוניינת" וגם בתנועות גוף מתחמקות.
5 חרף מינוריות התגובות, אלו היו ברורות ולא משתמעות לשתי פנים, וניתן היה להבין מהן רק דבר
6 אחד והוא ש-א' אינה מסכימה שהנאשם יעשה בה את אשר הוא עושה.
7

פרק יב' - רכיב הכוח

8 כאמור לעיל, על התביעה להוכיח כי המעשים נעשו תוך כדי שימוש בכוח.
9 כעולה מתיאור א', שני מעשי האונס, כמו גם המעשה המגונה בדירה בוצעו בה חרף אי הסכמתה
10 והתנגדותה, ותוך הפעלת כוח מצדו של הנאשם, שהצריכה הפעלת כוח מצידה היא על מנת להדפו.
11

א. הפעלת הכוח באירוע הדירה

12 לענין השימוש בכוח באירוע הדירה העידה א'
13 "אני הולכת אחורה... עד שנתקעתי בארון... לא היה לי לאן לברוח... אני עם הגב לארון והוא נצמד
14 אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו... הוא נצמד אני מתרחקת עד שנתקעתי בארון ואז
15 הוא ניסה ככה עם היד שלו... נגע בחזה ואז אני הודפת אותו, ממש, קודם כל אני ככה, ואני אומרת
16 לו די, די,
17

18 ש: ככה את מתכוונת עם הידיים,
19

20 ת: מתגוננת...

21 כב' השו' קרא: היא מצמידה את הידיים לכיוון החזה כשהידיים למעלה בן,
22 ת: כמתגוננת.. ואז הוא עושה ככה, הוא נוגע, הוא נצמד, הוא נוגע והדפתי אותו

23 הצלחתי להדוף אותו... זה היה קצר...", כשהיא מתארת את מעשה ההדיפה כך:
24 "...לא עודף כוח, לא בעיטה. לא בעיטה בביצים לא כלום, פשוט הדפתי אותו ככה
25 משהו כזה,

26 ש: את מפעילה עליו את הכוח.

27 ת: בן, משהו כזה, בן.

28 ש: שמזיז אותו ממך,

29 ת: בן. לא בעודף כוח... לא נתתי לו בעיטה, לא נתתי לו סטירה, לא נתתי לו בעיטה
30 בביצים, לא זה.

31 ש: אז מה בן עשית,

בדלתיים סגורות

- 1 ת: הדפתי אותו עם הידיים דחפתי אותו עם הידיים.. זה לא היה בעוצמה גדולה.. קשה לי לכמת את זה.. אני זוכרת שהדפתי אותו וזהו, כאילו, אבל הוא אז כתוצאה מההדיפה הזאת? כב' השו' סוקולוב: ת: כן הוא לא נשאר עלי... (עמ' 1972-1970).
- 2
3
4
5
6 א' מתארת הפעלת כוח מצדה בתגובה למעשיו של הנאשם מתוך כוונה למנוע: נסיגתה לאחור תוך איגרוף ידיה שביב חזה והדיפתו של הנאשם, תוך דחיפתו בשתי ידיה. הצורך של א' להפעיל כוח על מנת להדוף את הנאשם – מוכיח כי הנאשם הוא שהפעיל עליה כוח בראשונה.
- 7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
- אם כדי להתרחק מהנאשם שהתקרב אליה, נאלצה א' לסגת לאחור עד שנתקלה בארון, ואם על מנת להדוף אותו ולהרחיק את ידו מחזה נאלצה א' לדחוף אותו בשתי ידיה – הרי אין מנוס מן המסקנה כי פעולת הנאשם היתה כוחנית וממלאת אחר תנאי הכוח הנדרש לגיבושו של המעשה המגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.
- ראה לענין זה דברי כב' השופט ד' חשין ב-ע"פ (י-ם) 2206/01 מדינת ישראל נ' מרדכי, פ"מ תשמ"א(1) 456, 337 (2001):
- "לשם קיום הדרישה של 'עקב שימוש בכוח, אין צורך בהתנגדות פיזית של הקורבן למעשה, ודי בהעמדתו של הקורבן – על רקע התנגדותו המילולית החיצונית והמפורשת – במצב בו הוא חייב להפעיל כוח פיסי כנגד העושה כדי להשתחרר מן המעשה... לשון אחר, מרכז ה'כובד' הוא בעצם העמדת הקורבן במצב של צורך להפעיל כוח כנגד העושה כדי למנוע את ביצוע המעשה המיני בו... ולא בשאלה האם אכן הביע הקורבן התנגדות פיזית."
- ב. הפעלת הכוח באירוע בלשכה בתל אביב
- התיאורים אותם תיארה א' בעדותה בבית המשפט ביחס לאירוע בלשכה בתל אביב (עמ' 1986-1990), יש בהם כדי לענות אחר דרישת הפעלת הכוח מצדו של הנאשם:
- "...והיה ניסיון שלו להוריד לי את המכנסיים... הוא משך לי אותם כל הזמן למטה, וכאן התחלתי להיאבק איתו. והוא מושך ואני מושכת למעלה, והוא מושך ואני מנסה למעלה (בוכה) זה היה מין מאבק כזה." (עמ' 1986). וכן:
- "...אני הגעתי למצב של שכיבה לחלוטין על הרצפה כאילו אני שוכבת עם הגב והוא כאילו, הוא עלי, בסוף הוא הצליח למשוך את המכנסיים" (עמ' 1987) וכן: "ואז הוא המשיך להיאבק איתי, הוא, כאילו כי אני לא מעוניינת... אני כל הזמן כאילו נאבקתי איתו ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות, לא בצעקות, תפסיק אני לא מעוניינת... אני לא רוצה ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי ואז הוא אני לא זוכרת בדיוק באיזה שלב, ואז הרגשתי את איבר המין שלו כשהוא חודר..." (עמ' 1988 שו' 10 ואילך). וכן:

בדלתיים סגורות

- 1 "הוא מושך ואני מושכת בחזרה", "בכלל אני לא רוצה שהוא יוריד לי את המכנסיים." (עמ' 2872-2873)
- 2 וכן תשובותיה בחקירתה הנגדית:
- 3 "מה זה לא התנגדתי ממש, התנגדתי ממש." (עמ' 2900). וכן:
- 4 "אני כל הזמן הדפתי אותו... כל הזמן הדפתי אותו, וכל הזמן אמרתי לו די, די... בעיקר בחלק העליון... אני זוכרת רק שכל הזמן אני נאבקתי. כאילו כל הזמן, גם במלים גם בתנועות ובקול... אני לא זוכרת תנועה חדה אחת שאני מעיפה אותו. אני זוכרת מאבק תמידי כל הזמן, כאילו גם אני מנסה לזוז וגם אני מנסה להדוף וגם אני אומרת לו די. אלה התנועות שאני זוכרת" (בעמ' 2902).
- 5 ובתארה את הפסקת החדירה:
- 6 "אני לא זוכרת תנועה אחת חדה, שכאילו, שהעפתי אותו ככה ופתאום הוא לא היה, אני זוכרת מאבק, אבל אני לא זוכרת בדיוק איך זה קרה. יכול להיות שזוהי פתאום, כי כל הזמן עשיתי תנועות שאני לא מעוניינת." (עמ' 2903).
- 7 וכך העידה בתארה את המאבק להפשלת מכנסיה:
- 8 "ת. ...כל הזמן היה המאבק הזה של ה..."
- 9 ש: הוא מנסה למשוך לך את המכנסיים
- 10 ת: כן,
- 11 ש: על הרצפה,
- 12 ת: כן.. אני לא זוכרת באיזה שלב ממש הוא הצליח למשוך לי את המכנסיים אם זה היה במצב שאני עוד חצי ישיבה, חצי שכיבה, או שאני כבר בשכיבה מלאה... כל הזמן היה המאבק שלי, של המכנסיים ותוך כדי, גם הוא מנסה לשחרר את שלו." (בעמ' 2971).
- 13 א' מתארת את חוסר יכולתה למנוע את החדירה כשהנאשם גוהר מעליה: "אבל אין כל כך הרבה אפשרויות להתנגד, הוא כבר עלי.. ויש גם את כובד המשקל שלו..." (עמ' 2973).
- 14 אף ש-א' מאשרת כי הנאשם לא שכב מעליה "במלוא כובד משקלו", עדיין היה רפון עליה במשקל גופו, כשהוא נשען על אמות ידיו, כן היא מתארת:
- 15 "אני זוכרת בסוף שאני שכבתי על הרצפה, ושהוא היה מעלי, עם התנועות האלה ש... שהוא מנסה כאילו לעשות לי פישוק ברגליים, ואת החדירה." (עמ' 2976). וכן:
- 16 "רוב ההתנגדות שלי... היתה עם הידיים ובמלל, שיפסיק. אבל גם, ניסיתי גם כאילו לזוז בכלל, לא כל כך הצלחתי, אני זוכרת הכי הרבה אני זוכרת את הידיים שלי מנסות להתנגד" (עמ' 2976).
- 17 הנה כי כן, א' מתארת מאבק שהתרחש בלשכה. הנאשם מנסה להוריד את מכנסיה והיא מתנגדת ומנסה להדפו מעליה. בכוח משקלו הצמיד אותה הנאשם לרצפה עד כי לא הצליחה לנוע ובתנועות אגן פישק את רגליה.
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31

בדלתיים סגורות

הגם שאין מדובר באלימות קשה ומכאיבה, עדיין בפנינו שימוש בכוח העונה על דרישות החוק ואשר בגינו נתאפשר לנאשם לעשות את אשר עשה.

ג. הפעלת הכוח באירוע במלון

א' מתארת את הפעלת הכוח במעשה האונס בבית המלון כך: "הוא מתקרב אלי ואני מתרחקת... נפלתי על המיטה... ואז הוא עוד פעם התחיל למשוך את ה... אני שוכבת על המיטה, זאת אומרת עם הגב על המיטה. והוא מתחיל למשוך לי את המכנסיים, ממש כמו שהיה בפעם הראשונה. הוא מושך ואני מתנגדת, הוא מושך ואני מתנגדת, עד שהוא הצליח להוריד אותם.

ש: מה זאת אומרת את מתנגדת מה את עושה בהתנגדות, מושכת אותם בחזרה... ממש מושכת את המכנסיים וזה קל גם, כי זה גומי, זה קל, זה גומי.

ת: איפה הוא נמצא בזמן הזה, הוא עלי... הוא בזה עלי, הוא כל הזמן עלי, אני לא, אני, כאילו נאבקת בכל הסיטואציה הזאת שהוא עלי, הוא עלי ואני מתחמת ומנסה להיאבק. אז הוא שוב הצליח להוריד אותם... הוא לא הוריד אותם לגמרי" (עמ' 2018-2017).

וכן:
"וכל הזמן יש מאבק. כל הזמן יש מאבק כזה או אחר. כאילו עם קצת יותר כוח, עם קצת פחות כוח, אתה כל הזמן מנסה להתנגד. אני מנסה להתנגד... אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב, במלים כאלה... אבל אלה היו המלים. די, תעזוב, אני לא מעונינת, אני לא רוצה... מה שאני זוכרת שהוא עלי, מושך לי את המכנסיים, בסוף הוא מצליח למשוך את המכנסיים... ושוב זה כל הזמן תוך כדי מאבק, אני לא יודעת מה היה פה, כל הזמן מאבק. אני לא מעונינת. אני זוכרת שהיה לי יבש בגרון, כאילו לא יצאו לי המלים. אני רוצה כאילו לצעוק, והמלים לא יוצאות." (עמ' 2019). ובהמשך:
"אני זוכרת את היובש בגרון שלי, אני לא יודעת למה אני זוכרת, זה מה שאני זוכרת, שאני רוצה כאילו להגיד עוד יותר דברים, ופתאום נתקע לי, ופתאום כאילו גם חזר אלי, חזרה אלי הפעם הראשונה. ונאבקתי איתו. עד שאני לא זוכרת שהוא גמר. לא היה מצב שלא נאבקתי." (עמ' 2020).
אף באירוע זה מתואר מאבק, נפילה על המיטה ומשיכת המכנסיים למרות התנגדותה של א' שמשכה אותם חזרה.

לסיכום

כעולה מתיאוריה של א' את האירוע בלשכה ואת האירוע במלון, הנאשם הפעיל כלפיה כוח, שהתבטא במשיכת מכנסיה מעליה, בניגוד לרצונה, כאשר באירוע האונס בלשכה, אף שאינה זוכרת

בדלתיים סגורות

1 את סיבת נפילתה מהכיסא לרצפה, אך מניחה כי מאבקה עם הנאשם על משיכת המכנסיים מעליה,
2 ותזוזתה על הכיסא, הם שהביאו לנפילתה אל הרצפה.

3 לכך יש להוסיף את תיאורה של א' לפיו בעת האירוע בלשכה השתמש הנאשם במשקל גופו כשהיה
4 עליה על מנת להצמידה לרצפה, ובתנועות אגן מצד אל צד כדי לפשק את רגליה. כל אלו הינם מעשים
5 מובהקים של הפעלת כוח שנעשו על מנת לאפשר לנאשם את ביצוע מעשה הבעילה, ומכאן שמתקיים
6 הקשר הסיבתי שביניהם.

7
8 גם באשר לאירוע במלון, א' מתארת את מאבקה בנאשם בכך שהוא מושך בכוח את מכנסיה מעליה
9 כשהיא מושכת אותם חזרה, עד שהצליח להפשיל אותם מעליה, תוך שימוש במשקל גופו, כאשר הוא
10 גוהר מעליה.

11 בשני האירועים מתרחש מאבק עם הנאשם, על רקע נסיונותיו להפשיל את מכנסיה של א'.
12 גם האירוע בדירה לווה בשימוש בכוח מש-א' נאלצה לסגת עד שנתקלה בארון ודחפה את הנאשם
13 בשתי ידיה.

14 כידוע, לצורך התקיימות רכיביה של עבירת האונס בנוסחה בעת ביצוע המעשים נדרש שהבעילה
15 תיעשה "שלא בהסכמתה החופשית" ו"עקב שימוש בכוח".
16

17 ב-ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 873, 890 (2001), קבעה כב' השופטת בייניש כי
18 הופחתה מידת הכוח הנדרשת, ודי בדחיפת הקרבן למצב של שכיבה:
19 "תיקון 22 לחוק הותיר בהגדרתה של עבירת האונס את החלופה של הפעלת כוח פיזי עובר

20 למעשה האישות ("שימוש בכוח"). עם זאת חל שינוי בדרישה הנוגעת למידתו ולעוצמתו של הכוח
21 הפיזי בחלופה זו, בכפוף כמובן לנסיבותיו של כל מקרה. כך, למשל, הובעה הדעה כי ניתן להסתפק

22 בדחיפת קורבן האונס למצב של שכיבה (ראו: פרשת בארי הנ"ל [3], בעמ' 367 מפי הנשיא שמגר,
23 וגם ר' קנאי "המחשבה הפלילית הנדרשת לנסיבות העבירה" [32], [בעמ' 155] את נטייתה של

24 הפסיקה לאחר תיקון 22 לחוק, להפחית ממידתו והיקפו של הכוח הפיזי הנדרש במסגרת החלופה
25 של "שימוש בכוח", ניתן להסביר בשניים: ראשית, זניחת הביטוי "נגד רצונה" והדגשת הסכמתה

26 החופשית של האישה מעידות כי הערך המוגן הדומיננטי של עבירת האונס לאחר תיקון 22 לחוק
27 הוא ההגנה על הרצון החופשי של האישה ועל שליטתה על גופה; לענין זה אין נפקא מנה אם יחסי

28 המין לו בהפעלת כוח משמעותית דווקא, אם לאו.
29 וכן:

30 "בעקבות תיקון 22 לחוק נזנחה כליל הדרישה להוכיח כי האישה התנגדה באופן פיזי למעשה
31 האישות, ודי בהבעת אי-הסכמה מילולית למגע המיני. בענייננו הביעה המתלוננת את סירובה

32 באופן מפורש כאשר אמרה למערער עם תחילת הפשטתה "לא". מאחר שהמתלוננת לא התנגדה

בדלתיים סגורות

1 פיזית למעשיו של המערער לאחר מכן, אך ברור הוא שהמערער לא היה צריך להפעיל כוח
2 משמעותי כנגדה. בנסיבות אלה די במשיכת המתלוננת על ידי המערער אל עבר הבנין הנטוש,
3 הפשטתה על ידי מכל בגדיה והשכבתה על הרצפה בעודה משותקת ופסיבית לחלוטין על מנת
4 לקיים את דרישת ה"שימוש בכוח" בהגדרת העבירה. ברי כי בפעולות אלה של המערער היה כדי
5 לאפשר את מעשה האינוס, ומכאן שהתקיים קשר סיבתי בינו לבין יסוד ה"בעילה". (שם, עמ'
6 893).

7
8 מתיאורג' א' את התנגדותה לנאשם עולה כי בשלושת האירועים התחולל מאבק בינה לבין הנאשם.
9 המאבק התבטא, בין היתר, בפעולות הבאות: הדיפת הנאשם על ידי המתלוננת בידה, משיכת
10 מכנסיה על ידי הנאשם בניסיון להפשילם למרות התנגדות א' שמשכה אותם חזרה, נפילתה של א'
11 למיטה במלון, משיכתה של א' לרצפה בלשכה, שימוש במשקל גופו של הנאשם, תנועות אגן מצד
12 לצד.
13 כל אלו עולים לכדי שימוש בכוח כדרישת הפסיקה.
14

15 פרק יג' - טענות הגנה נוספות

16 בנוסף לתקיפת אמינותה של א' והעלאת טענת אליבי באשר לשני מקרי האונס, טוענת ההגנה מספר
17 טענות נוספות, אשר יש בהן, כך לגרסתה, לשמוט את הקרקע מתחת לגרסתה של א'.
18

19 א. הטענה בדבר זיהום עדותה של א'

20 בפי ב"כ הנאשם טענה לזיהום גרסת א' על ידי ירון ארמוזה ועל ידי שלי יחימוביץ', משההגנה
21 מייחסת לאלו השניים כוונה משותפת לפגוע בנאשם.
22 לטענת ההגנה, בחירתו של הנאשם לכהונת נשיא המדינה בשנת 2000, לאחר שגבר על מועמד מפלגת
23 העבודה, מפלגה בה היה פעיל מר ארמוזה, היתה לצנינים בעיניו, והוא רצה לנקום בנאשם על כי
24 בחירתו פגעה בסיכוייו להתקדם בחיים הפוליטיים במסגרת מפלגת העבודה.
25

26 באשר ליחימוביץ', נטען כי שבנוסף להיותה משויכת לאותה מפלגה עליה נמנה ארמוזה, יש לה
27 אג'נדה משלה בהיותה פעילה בתחום הסיוע והתמיכה בנפגעות תקיפה מינית. היא ראתה בנאשם
28 אשם עוד בטרם החל משפטו, משהביעה דעתה נגדו באופן נחרץ הן בפני היועמ"ש והן בכלי
29 התקשורת השונים, תוך שהיא חורצת את דינו בטרם משפט.
30
31
32

בדלתיים סגורות

הטיעון ביחס למעורבותו של ארמוזה

על פניו, מעורבותו של ירון ארמוזה בהבאת תלונתה של א' לחקירת משטרה והמשך הקשר שלו עם א', עלולים לעורר לכאורה את החשד שמא יש לארמוזה מניע נסתר, מעבר לענין חשיפת האמת ועמידה לצדה של א' כנפגעת עבירת מין.

לאחר בחינת מכלול העדויות הקשורות בארמוזה ואופי מעורבותו, שמיעת עדותו של ארמוזה והתרשמותו מאישיותו, וכפי שיפורט בהמשך, הגענו למסקנה שאין ממש בטענתם של ב"כ הנאשם.

ארמוזה נחשף לדברי א' בנוגע למעשי הנאשם בה במהלך התקופה שבין 1999 ל-2000, ולאחר שפוטר מעבודתו במשרד התיירות. א' מוצאת אצל ארמוזה אוזן קשבת וכתף תומכת. ברגיל, קשר מעין זה היה גורם להרמת גבה, אך נראה כי הכשרתו של ארמוזה כמתנדב במרכז לסיוע נפגעות תקיפה מינית ואישיותו, סייעו בידו להכיל את דברי א', להבינם ולגלות כלפיה אמפתיה, כך שהיה מסוגל לסיע לה במצוקתה.

הקשבתו, יחסו המבין והמתחשב של ארמוזה הם שגרמו ל-א' לשתף אותו בעובדה שהוטרדה מינית על ידי הנאשם, חרף אופיה הסגור והשמרני, והגם שלא נהגה לשוחח על נושאים רגישים מיניים כאלה בגלוי ובפירוט, גם עם אנשים שחשה כלפיהם קירבה.

אף שארמוזה ידע על התלונות עוד בשנת 1999 - 2000, הוא לא עשה דבר מיוזמתו על מנת להביא את תלונת א' בפני המשטרה ולא דחק בה לעשות כן; א' ביקשה לפעול במישור אחר - לפגוע בנאשם במישור הציבורי על ידי כך שתביא הדברים לפרסום בעיתונות. לאור אופיה של א', סגירותה ושמרנותה, היא לא רצתה לדבר על "הקטע המיני", כחתבסאותו, והיה נוח לה יותר לדבר על "השחיתות", על הדברים "שמסביב". ארמוזה שיתף פעולה בכיוון זה, ולא נכון לומר שזים את המהלך.

ארמוזה הודה ולא כיחד כי הפגיש את א' לבקשתה, עם שני עיתונאים (אדר פרימור וגדי וייץ) בסמיכות לבחירתו של הנאשם לנשיאות, אולם א' לא היתה מוכנה לחשוף ענין הפגיעה המינית בה ולא היתה מוכנה להתלונן במשטרה, ומסיבה זו לא פרסמו אותם עיתונאים דבר, וגם הוא עצמו לא עשה דבר.

אם היה לארמוזה מניע כה חזק לפגוע בנאשם, כטענת ההגנה, הרי ששתיקתו במהלך התקופה משנת 2000 ועד לפרוץ הפרשה ושיחתו עם שולה קדם, שלאחריה נוצר הקשר בינו לבין סגלוביץ, ראש הצח"מ, טופחת על פני תיזה זו.

בעדותו מסביר ארמוזה מדוע הוא נהג כך "אני כן רציתי שהיא תעיד, כן, אבל לא עשיתי שום דבר בלי שהיא תסכים, לכפות עליה, זה כן, כן רציתי כל הזמן רציתי שהיא תעיד, רציתי שזה יגיע למקום שזה צריך להיאמר שם." (עמ' 3533 שו' 3-7). במלים אחרות, ארמוזה רצה שהדברים ייעשו על ידי א' מתוך אמונה ושכנוע פנימי, ולא מתוך כך שנדחפה על ידו לעשות כן שלא מרצונה.

בדלתיים סגורות

1 התנהגותו של ארמוזה לאחר שיחתו עם א', שיחה שהוקלטה ב-ת/102, תומכת בטענתו כי הוא לא
2 הוביל אותה לדבר ולא כפה עליה דבר. הראייה לכך היא שהוא החזיק בידו את קלטת השיחה,
3 ת/102, יותר מחודש ימים, כאשר כל המדינה געשה ורעשה עם פרוץ הפרשה, ולא עשה בה שימוש
4 כלשהו. רק לאחר שהבין מהתבטאותה של א' בפניו, לפיה היא תוהה כיצד המשטרה טרם הגיעה
5 לחקור אותה, ש-א' מוכנה לשתף פעולה בחקירה, רק אז פנה לשולה קדם ובהמשך הופנה לסגלוביץ'
6 וגילה את אוזנו בתלונתה של א'.

7
8 טענת ההגנה לפיה השיחה ת/102 הינה "השתלת גרסה" מפיו של ארמוזה בפיה של א', דינה
9 להידחות. שיחה זו התקיימה יום אחד בלבד לאחר פרסום הכתבה בעיתון "הארץ" (ת/113א)
10 (תאריך פרסום הכתבה – 12.7.06), כאשר ברור מעדות הגברת אהרונוביץ' - הכתבת שהשתתפה
11 בכתיבת הכתבה כמו גם מתוכן הכתבה עצמה ואף כי א' לא זוהתה שם בשמה, הרי שהדברים
12 המופיעים בכתבה באו, בין היתר, מפיה של א'. משמע, שלא היה כל צורך בהשתלת גרסה בפיה של
13 זו על ידי ארמוזה, משגרסתה כבר הופיעה בכתבה שפורסמה יום קודם לאותה שיחה.

14 כפי שעולה מעדות ארמוזה, סגלוביץ' ויחימוביץ', ארמוזה ידע מיחימוביץ' ולאחר מכן מ-א' על
15 שבוצעו ב-א' שני מעשי אונס על ידי הנאשם, וחרף העובדה שארמוזה עדכן את סגלוביץ' בכך, (ראה
16 מזכר נ/13), לא מצא ארמוזה לנכון להעיד על האונס השני מיוזמתו בחקירתו. במשטרה, כל עוד א'
17 לא סיפרה עליו קודם לכן מיוזמתה היא בחקירת משטרה. ומאחר וארמוזה ידע מ-א' שהיא עוד לא
18 סיפרה על כך במשטרה, נמנע אף הוא מלדבר על כך בחקירתו.

19 רק לאחר ש-א' מספרת במשטרה בהודעתה השבועית מ-פברואר 2007 (ת/119א), על אירוע האונס
20 במלון, אין לארמוזה מניעה לספר על כך בחקירתו במשטרה ביום 19.3.2007 "כי אז כבר א' אמרה
21 לי שהיא סיפרה את זה... כל הזמן היה הליך מסוים שהיא לא רצתה לדבר על זה ואז... אחרי זה
22 היא אמרה." (עמ' 3456).

23
24 עוד נדגיש כי ארמוזה לא ידע כלל על קיומו של הרישום ביומן ת/171 במרכז הסיוע אילו יש אמת
25 בטענת הקנוניה של "השתלת" הידיעה ביומן ת/171, הכיצד זה ארמוזה, במהלך חקירתו במשטרה
26 לא מפנה את השוטרים לרישום זה כדי לתמוך בטענות א'? אנו מקבלים את עדותו של ארמוזה כי
27 נודע על הרישום ת/171 רק מפי בא כוח הנאשם, בעת חקירתו הנגדית כשהציג לו שאלה בענין זה.
28

29 אין חולק כי גם א' וגם ארמוזה אישרו במהלך עדותם בבית המשפט כי דיברו זה עם זה במהלך
30 החקירה, הגם שהורו להם להימנע מכך. ארמוזה הסביר את שיחותיו עם א' בצורך שלה בתמיכה
31 נפשית ובעידוד, שהרי הוא מכיר ומלווה אותה בענין זה על התפתחויותיו עוד מהשנים 99-2000. א',
32 כפי שהעיד עליה, הינה אישה חסרת ביטחון הזקוקה לחיזוקים, ומשהחקירה הטילה אותה

בדלתיים סגורות

למערבולת קשה, היא היתה זקוקה לתמיכה נפשית ולכתף תומכת, ושיחותיו עמה היו לצורך זה:
 "היא מאוד היתה בודדה כל הזמן... בגלל זה גם היא נתלתה עלי, כלומר היא היתה מאוד לבד
 בסיפור הזה, ולא היה כמעט עם מי לדבר על כל מה שהיא עוברת" (עמ' 3426). וכן:

"היא בן אדם שאין לה עם מי לדבר, [REDACTED] אין לה
 גיבוי מצד ההורים שהם מאוד דתיים... איכשהו הייתי... כתף יחידה שלה... היא היתה מאוד
 אומללה ובודדה בכל התקופה הזאת." (עמ' 3433). ארמוזה הדגיש כי לא דיבר עם א' על תוכן
 החקירה, אלא רק על תחושותיה של א' ואנו מאמינים לדבריו אלו.
 ארמוזה נהג בתום לב ושלא מתוך כוונת תיאום עדויות או שיבוש חקירה, וכדבריו:
 "אף פעם לא חשבתי שאני עושה גם משהו אסור, הייתי מתקשר לסגלוביץ' להגיד לו נפגשתי
 איתה וזה?" (עמ' 3600).

התרשמותנו מארמוזה היא מאדם רגיש, אכפתי שלא נותר אדיש למצוקתה של א'. עובדת היותו
 מתנדב במרכז לנפגעות תקיפה מינית הכשירה אותו לשמש אוזן קשבת ל-א'. אף שלכאורה
 מעורבותו נראית חשודה, על פניה, הרי שלאחר בדיקתה לאור אופן השתלשלות העניינים, הסרנו
 ממנה כל אבק חשד למעורבות שזיהמה את עדותה של א', או כזו שבאה להעליל עלילת שקר על
 הנאשם.

לא מצאנו במעורבותו דבר שיכול להצביע על "זיהום" גרסתה של א'.

הטיעון ביחס ליחידות

זו הכירה את א' באמצעות ארמוזה "הוא ביקש ממני להיפגש איתה כדי לחזק אותה, להושיט לה
 סיוע, לעודד אותה קצת, להפיח בה ביטחון עצמי והסכמתי מיד" (עמ' 3041 שו' 6-7), וזאת לאור
 פעילותה בעבר כעיתונאית שטיפלה בנושאי נפגעי תקיפה מינית. ארמוזה לא סיפר לה ש-א' נאנסה,
 אלא אמר לה ש-א' "הותקפה" על ידי הנאשם ושהגישה תלויה במשטרה, שהרי נכון לאותו מועד, זה
 כל מה שידע. יחידותי ידעה לומר בוודאות שבאותו מעמד ארמוזה לא דיבר על אונס וכאשר היא
 עמדה להיפגש עם א', "לא ידעתי שמדובר באונס, חשבתי שמדובר בהטרדה מינית, במעשים
 מגונים..." (עמ' 3042).

יחידותי מספרת על המפגש עם א' שבמהלכו סיפרה לה א' שנאנסה על ידי הנאשם בלשכה בתל
 אביב, אירוע אותו תיארה בחקירתה במשטרה ותיארה אותו כאירוע מיני, אך לא הזכירה שבמהלכו
 התבצעה חדירה.

כמו כן א' סיפרה לה שהנאשם תקף אותה מינית בהזדמנות אחרת כשהגיע אל דירתה, וכן על אירוע
 אונס שני בבית מלון בירושלים, שני האירועים ש-א' לא הזכירה בחקירתה במשטרה.

בדלתיים סגורות

1 יחימוביץ' מתארת את מצבה הנפשי של א' והתלבטויותיה אם לספר או לא לספר את מה שהסתירה
2 מהמטרה וגילתה לה באותה שיחה.

3
4 ההגנה טענה כלפי הגב' יחימוביץ' כי בעצם שיחתה עם א', ולאור קיום שיחה קודמת שהיתה לה עם
5 א' מבית הנשיא והיכרותה עם א' ממשרד התחבורה, היא העבירה אינפורמציה מעדה לעדה וגרמה
6 לזיהום עדותה של א'. נטען כי א' אימצה מתוך סיפורה של א' מבית הנשיא פרטים שלא היו
7 בסיפורה הראשוני, כאשר המקור לתוספת זו הוא בגב' יחימוביץ'.

8 הגב' יחימוביץ' דחתה האשמות אלו והוסיפה, שלו א' היתה באה אליה לפני מסירת ההודעה
9 במטרה, היא היתה ממליצה לה שלא להתלונן, שכן התרשמה ש-א' לא היתה "מבושלת" דיה
10 להגשת תלונה, ולכן ראשית לכל, היתה מפנה אותה לקבלת סיוע במרכז הסיוע לנפגעות תקיפה
11 מינית. יחימוביץ' סיפרה ש-א' לא היתה מודעת למסע היסורים שהיא יוצאת אליו בהתחשב
12 בעובדה, שהחשוד בעבירה הינו אישיות ציבורית בעלת שררה שיש לה קשרים, ואילו א' היתה
13 שברירית ונעדרת כל תמיכה למעט התמיכה שניתנה לה על ידי ירון ארמוזה. "ראיתי נפגעת שהיא
14 כל כך מבודדת, ולכן המשימה הראשונה שעמדה לנגד עיני, היתה לחבר אותה למרכז הסיוע
15 לנפגעות תקיפה מינית ולארגן לה פרובון, או טיפול פסיכולוגי..." (עמ' 3049).

16
17 גב' יחימוביץ' יעצה ל-א' לספר במטרה את כל האמת, אך לא דחקה בה.
18 הקשר בינה לבין א' נמשך גם לאחר אותה פגישה ראשונה, אולם התמקד בתמיכה נפשית: "הוא כלל
19 עוד כמה פגישות מעטות ובעיקר שיחות טלפון אינטנסיביות... היא היתה מסמסת לי כשהיא
20 היתה במצוקה, והייתי חוזרת אליה... בהמשך בחודשים שבאו אח"כ זה כבר היה פחות על ה... זה
21 בעצם כבר בכלל לא היה על הענין עצמו, אלא יותר על ההתפתחויות שלו. פעם אחת למשל היא
22 ביקשה ממני שאדבר עם הבוס שלה בעבודה, ושאני אספר לו שזאת היא, ושאני אבקש ממנו
23 שיתחשב בה... היא התייעצה איתי [שם], פעם אחת או פעמיים, היא התקשרה
24 מבועתת ואמרה שיש לה תחושה שרודפים אותה, שמאזינים לה, שאנשים מתקשרים ומתחזים
25 לעיתונאים, שהיא מרגישה לחץ מאוד חזק מהסביבה שלה." (עמ' 3055-3056)

26
27 למעט אותן שיחות שעליהן העידה יחימוביץ' שהיו בעיקרן שיחות הרגעה ותמיכה, היא ו-א' לא
28 חזרו לדון בנושא גופו: "לא חזרנו. לא חזרנו. זה היה כבר יותר תחזוק שלה הנפשי ועידוד שלה וכן
29 הלאה" (עמ' 3057 שו' 19).

30